

ROZHOVOR

David Černý

„Technologie je jako hlína.
Můžete s ní zajít kamkoliv“

VŠECHNY ODSŤÍNY
FOTOGRAFIÍ MILENY
VALUŠKOVÉ

HORTUS MAGICUS

vrátí Kroměříž do baroka

PROFIL

Štěpánka Bielešová

„Olomoucká fotografie
je dnes už fenomén“

OBSAH

MUZEUM UMĚNÍ OLOMOUC

patří k nejvýznamnějším institucím svého druhu v České republice. Představuje výtvarnou kulturu od nejstarších dob po současnost. Zřizovatelem Muzea umění Olomouc je Ministerstvo kultury České republiky. Významně je podporuje Olomoucký kraj a Statutární město Olomouc.

MUZEUM MODERNÍHO UMĚNÍ

Denisova 47, Olomouc

ARCIDIECÉZNÍ MUZEUM OLOMOUC

Václavské náměstí 3, Olomouc

ARCIDIECÉZNÍ MUZEUM KROMĚŘÍŽ

Sněmovní náměstí 1, Kroměříž / Arcibiskupský zámek

OTEVÍRACÍ DOBA

MUZEUM MODERNÍHO UMĚNÍ

ARCIDIECÉZNÍ MUZEUM OLOMOUC

út – ne 10 – 18 hodin

Každou neděli vstup volný.

Každou první středu v měsíci

vstup volný od 18.00 do 20.00 hodin.

ARCIDIECÉZNÍ MUZEUM KROMĚŘÍŽ

Zámecká obrazárna:

červenec – srpen, út – ne / 9.00 – 17.30 hodin

září, út – ne / 9.00 – 16.30 hodin

SAMOSTATNÉ VSTUPNÉ

MUZEUM MODERNÍHO UMĚNÍ

ARCIDIECÉZNÍ MUZEUM OLOMOUC

Základní: 70 Kč | Snížené: 35 Kč

Rodinné: 140 Kč (2 dospělí + 1–3 děti 6–18 let)

SPOLEČNÉ VSTUPNÉ DO OBOU OBJEKTŮ

Základní: 100 Kč | Snížené: 50 Kč

Rodinné: 230 Kč | Školní skupiny: 10 Kč/os.

VSTUPNÉ DO OBJEKTŮ

DUCHOVNÍ OSY MORAVY – D.O.M.

VELKÝ OKRUH

ARCIBISKUPSKÝ PALÁC OLOMOUC*

ARCIDIECÉZNÍ MUZEUM OLOMOUC

ARCIBISKUPSKÝ ZÁMEK V KROMĚŘÍŽI

(REPREZENTAČNÍ SÁLKY, ZÁMECKÁ OBRAZÁRNA)

Základní vstupné: 180 Kč

Snížené vstupné (studenti, senioři): 120 Kč

Rodinné vstupné: 420 Kč

Vstupenka umožňuje jednu návštěvu objektů

po dobu jednoho kalendářního roku.

MALÝ OKRUH

ARCIBISKUPSKÝ PALÁC OLOMOUC*

ARCIDIECÉZNÍ MUZEUM OLOMOUC

Základní vstupné: 100 Kč

Snížené vstupné (studenti, senioři): 50 Kč

Rodinné vstupné: 230 Kč

vstupenka umožňuje jednu návštěvu objektů

po dobu dvou dnů

* V neděli zavřeno

Informace/pokladna: 585 514 241

www.muoc.cz

4	ROZHOVOR David Černý Technologie je jako hlína. Můžete s ní zajít kamkoliv.
8	Muzejní noc
10	Fascinování skutečností Hyperrealisté představují v Olomouci svůj svět
12	Uhrnutí, fascinace nebo dobrodružství, to je hyperrealismus v podání českých malířů
14	V Olomouci se rodí velký evropský výstavní projekt
15	KRÁTCE – Visegrádská cena / Gloria musaealis / Dny evropského dědictví / Connor a Jandourek
16	Všechny odstíny fotografií Mileny Valuškové
18	HORTUS MAGICUS vrátí Kroměříž zpátky do baroka
20	Koně v piškotech připomenou nádheru císařského dvora
21	Muzejní sbírky na cestách
22	Projekt za 19 milionů ochránil cenná umělecká díla v Kroměříži
24	Pavel Mrkus proměnil gotický ambit v rudý svět budoucnosti
25	Výstavu V oplatce si všecek tajně doplnil unikátní model Božího hrobu
26	Adolf Hölzel – umělec na rozhraní věků, stylů a národních mentalit
28	Kalendárium
29	PROFIL Štěpánka Bielešová Olomoucká fotografie je dnes již fenomén
33	SPOLEK PŘÁTEL – Na výstavu Gerharda Richtera jel Spolek přátel speciálním vagonem
34	CEAD: Jana Želibská vystavuje na benátském Bienále, Magdalena Jetelová v pražském Veletržním paláci
35	Nová aplikace Arcidiecézního muzea vás zavede do snu biskupa Karla / Je tam nebo není? / Pozor! Hledáme ředitele...
36	Divadlo hudby uvede
38	Dětem

MINISTERSTVO
KULTURY

Olomoucký kraj

OLOMOUC

ARCIBISKUPSTVÍ
OLOMOUCKÉ

muzeion

časopis Muzea umění Olomouc
čtvrtletník – číslo 3/2017

Vydává: Muzeum umění Olomouc,
Denisova 47, 771 11 Olomouc
IČ: 75079950

Redakce: Tomáš Kasal, Lukáš Horák (Telefon: 585 514 282,
e-mail: pr@olmuart.cz), Barbora Kudračíková, Petr Dvořák,
Ivo Binder

Foto: Kamil Zajíček, Tereza Horká, Markéta Ondrušková,
Zdeněk Sodoma, Lenka Havelková

Grafická úprava / předtisková příprava: Petr Šmalec

Titulní strana: *Lupič* – akusticko-kinetický objekt

Davida Černého. Foto: Zdeněk Sodoma

Tisk: PROFI-TISK GROUP, s.r.o.,

Krakovská 14, Olomouc

Náklad: 1000 ks | Neprodejné

Vytištěno na recyklovaném papíru.

Registrace MK ČR E 22322 | ISSN 2464-5710

Máte-li zájem dostávat časopis pravidelně, staňte
se členem Spolku přátel Muzea umění Olomouc.

**„Technologie je jako hlína.
Můžete s ní zajít kamkoliv“**

DAVID ČERNÝ

Umělec, který svými díly rád provokuje. Proslavil se, když na růžovo natřel sovětský tank číslo 23. Slavná je taky jeho *Entropa* nebo svatý *Václav jedoucí na mrtvém koni*. Teď vytvořil sochu přímo pro Muzeum umění a jak jinak než provokativní. Jeho *Lupič* totiž z muzea krade plastiku Karla Nepraše. Při útěku ručkuje po římse a nadává.

ZÁTOPKOVY NOHY

David Černý vytvořil instalaci *Zátopkové nohy* při příležitosti olympijských her v Riu de Janeiru. Připomínat mají heslo slavného českého běžce „Nemůžeš? Přidej!“. Nohy v tělové barvě v trenkách a s těžkými botami vznikly ve sto kopiích a pohybují se díky motorkům, které běžně rozhýbávají stěrače na automobilech. Tři z nich jsou nyní vystavené v Muzeu moderního umění.

stavět nová budova. Takže ta geneze je děsivě dlouhá.

Vy rád pracujete s nejnovější technikou. Už jste rozklíkoval autobus, teď se bude po římse Muzea umění pohybovat Lupič. Máte představu nějakých hranic, kam můžete zajít?

Jak to říct? Je spousta nadějných, mladých, českých umělců, kteří se snaží dělat a všechny své výtvořky propagují nebo popisují jako multimediální, supermédiá a také eufemistické výrazy. Já jsem nikdy nic takového nepoužil. Technologii používám spíš skrytou. Nechci, aby byla vidět, ale protože jsem v technologiích nebo technice poměrně zblhlý, tak můžu říct, že technologie může zajít kamkoliv. Pro mě je to totéž jako hlína. Samozřejmě, že když si něco vymyslím, tak vím, co mi technologie vlastně povolí, takže se o technologické novinky a celý průmysl zajímám.

Lupiče jste slavnostně rozpochoval při Olomoucké muzejní noci. Celou akci doprovodili i vaši přátelé z hudební skupiny Garage. Co vlastně David Černý a hudba?

Kluci z Garage jsou moji kamarádi, ale v Praze tam člověk asi zná úplně všechny. To je jako brněnské kapely, s nimi se taky znají všichni (smích). A já a hudba? Vzhledem k tomu, že jsem založil pražskou instituci s názvem MeetFactory, jejíž hlavní součástí je poměrně velký hudební klub, tak mám k hudbě docela blízko.

Vzniká také kniha o vašich dílech. Můžete ji trochu přiblížit?

Souběžně vycházejí dvě knížky. Jedna je jakoby moje monografie a druhou knížku napsal Honza Vitvar, jmenuje se *Fifty Licks* a vychází v Pasece. □

Lupič? První reakce byla taková, že je to nesmysl, usmívá se Martin Kosnar

Sochu *Lupiče* vymyslel David Černý, ale ručkovat ho naučil Martin Kosnar, generální ředitel společnosti Pemavako. Právě on měl za úkol technicky zajistit jeho pohyb. S Davidem Černým už spolupracoval na *Zátopkových nohou*, ale tentokrát to bylo složitější.

„Je tam rozdíl už od toho prvotního nápadu. Když bych to spočítal, tak pro mě projekt *Lupiče* trval zhruba dva roky. Tehdy David přišel s tím, že by

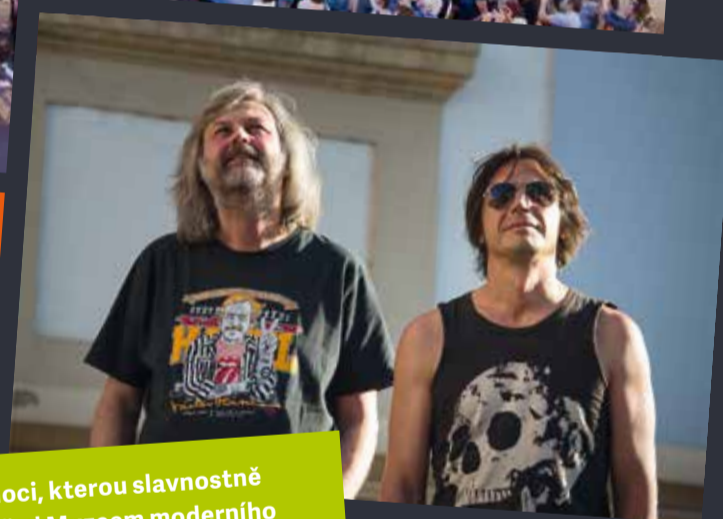
olomoucká muzejní noc

Festival muzejních nocí 2017

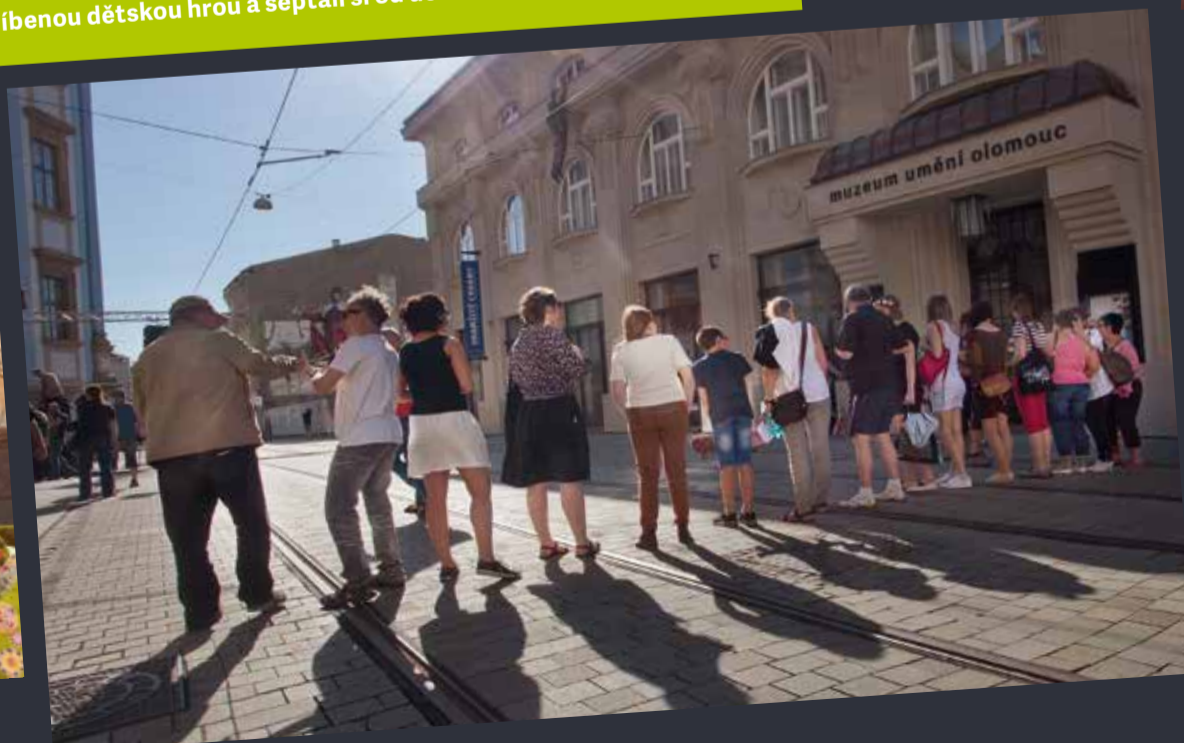
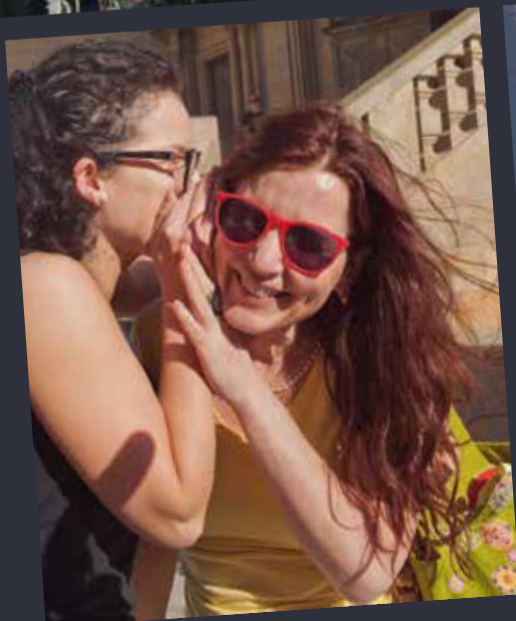
Koncerty, workshopy, výstavy, nové tablety a hlavně David Černý se svým novým dílem – *Lupič*, to byla největší lákadla letošní muzejní noci, která si pro své návštěvníky připravilo Muzeum umění. To během 19. května navštívilo přes třináct set lidí. V konkurenci čtyřiceti kulturních institucí zapojených do Olomoucké muzejní noci, se tak Muzeum umění rozhodně neztratilo.

Pohni se, ty šmejde – těmito slovy vyzval David Černý svého *Lupiče* k ručkování po římsě Muzea moderního umění. Právě slavný výtvarník David Černý se svým nejnovějším dílem byl největším lákadlem slavnostního zahájení Olomoucké muzejní noci. *Lupič* navíc všechny překvapil, když se rozmluvil hlasem zpěváka Davida Kollera.

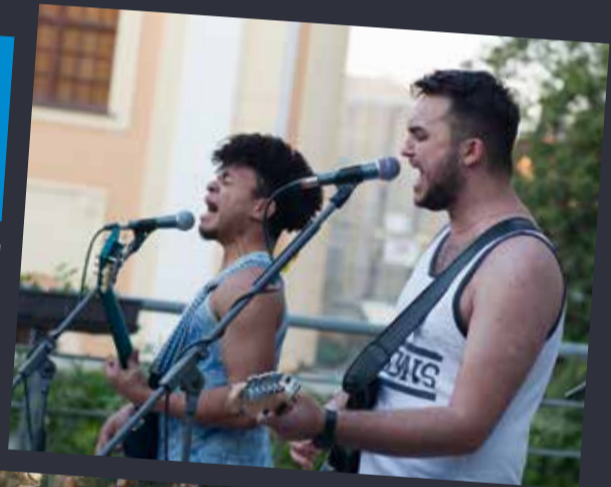
Ještě před začátkem Olomoucké muzejní noci, kterou slavnostně zahájil primátor Antonín Staněk, proběhl před Muzeem moderního umění happening s názvem Tichá pošta. Nadšenci se nechali inspirovat oblíbenou dětskou hrou a šeptali si od ucha k uchu tajný vzkaz.

V Arcidiecézním muzeu Olomouc si pro návštěvníky připravili absolutní novinku v podobě aplikace v tabletech. Ta je určena hlavně rodinám s dětmi. Biskup Karel z Lichtensteinu-Castelcorna provedl děti svým snem i samotným muzeem. Tu pravou noční náladu pak návštěvníkům dokreslila světelná instalace Pavla Mrkuse v ambitu.

Nechyběl ani hudební doprovod Olomoucké muzejní noci. Před budovou Muzea moderního umění zahrála zaplněnému prostranství nejprve kapela Garage s Tony Ducháčkem. Na terase Cafe 87 na ně pak navázal koncert skupiny Silver Springs.

Téměř tisíc návštěvníků navštívilo Muzeum moderního umění a přes čtyři stovky lidí zamířilo do Arcidiecézního muzea. Postupně si užívali hudbu, kochali se Lupičem anebo si v klidu procházeli výstavy.

FASCINOVÁNÍ SKUTEČNOSTÍ

Hyperrealisté představují v Olomouci svůj svět

Prostě borci! To jsou podle zápisu v návštěvní knize čeští hyperrealisté. Dvacítka autorů na výstavě *Fascinace skutečností* předvádí nejrůznější díla fascinovaná světem kolem nás. K vidění jsou dokonalé portréty propracované do nejmenšího detailu, ale i krajinomalby se stromy skutečnějšími než v lese či zvířata vyobrazená do posledního chloupku.

Čeští hyperrealisté se navíc podíleli i na doprovodném programu výstavy, především na komentovaných prohlídkách pro veřejnost. Mohli se tak podělit se zájemci o pocity ze své tvorby, ze skutečnosti i z naprosto unikátní výstavy.

Výjimečnost expozice potvrzuje také její spoluautor a hyperrealistický malíř Michal Ožibko: „Výstava je zastřešena nějakým termínem hyperrealismu, což je velmi důležité, ale za mě jako insidera musím říct, že obrovský význam spočívá hlavně v tom, že se podařilo dostat na jedno místo spoustu věcí, které se v podstatě jinak nemohly potkat. Třeba pětadvacetilý Adam Kašpar zde vystavuje v blízkosti už zesnulého Zdeňka Berana. A já sám, ačkoliv jsem byl studentem pana profesora Berana, jsem s ním poprvé na společné výstavě.“

Dvacet autorů

Expozice se hodně věnuje současné české hyperrealistické malbě, ale návštěvníci se mohou těšit i na přesah do doby před rokem 1989. „Tato výstava je dedikována třem umělcům, kteří stáli na začátku a byli důležitými hybateli toho všeho, ale bohužel se dnešní výstavy nedožili, a to Zdeněk Beran, Pavel Nešleha a Pavel Holas,“ připomněl při otevření výstavy ředitel Muzea umění Michal Soukup.

V českém měřítku ojedinělý je rozsah výstavy *Fascinace skutečností*. Návštěvníci totiž uvidí díla hned dvaceti malířů, kteří se hyperrealismu věnují či věnovali. „Tito autoři jsou velmi renomovaní, i když mnozí z nich teprve před pár lety skončili akademii. Dnes jsou už ve významných soukromých sbírkách,

Fascinace skutečností Hyperrealismus v české malbě

Vydalo: Muzeum umění Olomouc, 2017

Editorka: Barbora Kundračíková

Grafická úprava: Michal Ožibko, Petr Šmalec

Flexo vazba, 286 stran

především v zahraničí a samozřejmě i u nás. Jsou zváni na prestižní soutěže a mnohdy si z nich odvázejí hlavní ceny. Zdálo se nám velmi důležité, abychom u nás představili to nejnovější, co hýbe výtvarnou scénou," dodal Michal Soukup.

Rozmanitost skutečnosti

Kromě široké škály jmen malířů obsáhla výstava také pestrou paletu témat, kterým se český hyperrealismus věnuje. Jeho specifikem je poetismus, určitá míra metaforičnosti, především však téměř dojemné zaujetí vnějším světem, které umožňuje divákům prožít zkušenost s ním téměř stejně intenzivně jako samotným malířům.

„Expozice funguje ve dvou rovinách. Nejdůležitější je samozřejmě malba sama. Ve druhém plánu ale jako by měl návštěvník možnost

obrazem projít a k jeho skutečnosti se vztáhnout. Z dvourozměrné plochy se stává trojrozměrná, jako je tomu v případě instalace Zdeňka Berana; u maleb Bedřicha Dlouhého nebo Honzy Mikulky je zobrazené tak dokonale iluzivní, že se po něm chce sáhnout; u dvojice *iDeath* Michala Ožibka jako by byl naopak svět obrazu přísně soukromý, nedostupný, tajemný. V případě *Křížové cesty* Adolfa Lachmana, kterou často označuji za svou vůbec nejoblíbenější věc, jako by skutečnost, Kristovo tělo, skutečně v obraze tepalo životem. Mezi autory jsou také dva výsostní krajináři, především Zdeněk Daněk, také ale Adam Kašpar – a les se díky jejich umu stává přirozeným prostředím galerie," vyjmenovala kurátorka Barbora Kundračiková.

Právě setkání tolika námětů a autorů na jednom místě je podle Michala Ožibka klíčové. „Podle mě je to velmi důležité. I když mám na sobě oblek a vypadám, že jdu na funus, tak tato výstava rozhodně není funusem zobrazivé malby," řekl na vernisáži. „Rád bych, aby to výstava sama sebou dokázala. Jde o to, aby autoři a jejich díla tady zazněli tak hlasitě, aby už nebyli umlčováni a byli bráni vážně. Myslím si, že to je hlavní poslání toho celého.“

Fascinující kniha

Unikátnost výstavy potrhne stejnojmenná kniha – *Fascinace skutečností: Hyperrealismus v české malbě*, jejíž záběr je navíc o něco širší, protože tuto tendenci zasazuje do obecných souvislostí dějin západní malby.

„Jsem moc rád, že vznikla také kniha, protože až tato výstava skončí a obrazy si zase odpočinou u svých majitelů, tak ona zde zůstane," dodal Ožibko.

Výstava v Muzeu moderního umění potrvá do neděle 10. září.

Aplikaci, prezentující českou hyperrealistickou malbu, si můžete zdarma stáhnout do svého mobilního zařízení.

DOPROVODNÝ PROGRAM

Víc než skutečnost?

KOMENTOVANÁ PROHLÍDKA VÝSTAVY
S ANIMAČNÍM PROGRAMEM PRO SENIORY
ST 6. 9. 2017 | MUZEUM MODERNÍHO UMĚNÍ –
TROJLODÍ | VSTUP ZDARAMA

Program je kombinací komentované prohlídky a jedním praktickým výtvarným úkolem. Zájemci se tak blíže seznámí s principy hyperrealismu a uměleckým kontextem, v němž vzniká. Účastníkům program také naznačí přístup některých autorů k zobrazování skutečnosti a v samotném závěru si lidé sami vyzkoušejí jednu z možných technik.

Délka programu: 90 minut. | Kapacita omezená!
Rezervace, informace: Lektor: David Hrbek | 585 514 213
hrbek@olmuart.cz

Juraj Sosna / Workshop fotografování dírkovou komorou

WORKSHOP PRO DOSPĚLÉ
V RÁMCI VÝSTAVY FASCINACE SKUTEČNOSTÍ
SO 2. 9. | 10.00–15.00 HODIN
MUZEUM MODERNÍHO UMĚNÍ | VSTUPNÉ 100 Kč

Tvůrčí dílna s fotografem Jurajem Sosnou bude rozdělena na teoretickou a praktickou část. Nejprve se zájemci dozvědí něco o původu a významu dírkové komory pro vědu a umění. Dále budou představeny snímky vybraných fotografů, kteří fotografují dírkovou komorou (též camera obscura, pinhole). V praktické části si účastníci vyrobí kameru obscuru, pomocí které zachytí na citlivou vrstvu negativu motiv dle vlastního výběru (portrét, krajinu či zátiší). V temné komoře si následně ukážeme proces vyvolání negativu a tvorbu pozitivní zvětšeniny. Výstupem bude klasická analogová fotografie z vlastní dírkové komory.

Kapacita omezena! Rezervace, informace: Michaela Soukupová soukupova@olmuart.cz | tel: 585 514 299

Uhranutí, fascinace nebo dobrodružství to je hyperrealismus v podání českých malířů

„Pro mě je malířství vlastně nástrojem studia přírody. Pracuji hodně v plenéru, ale například obraz *Velká jedle*, který je v Olomouci vystaven, jsem vytvářel především z hlavy. I když vzniku malby většinou předchází plenérová práce přímo na místě, často také kresby a samozřejmě nějaký fotografický materiál. To všechno potom kombinuji při práci na obraze. Jsou to pro mě zdroje informací, ale nikdy ne víc, než jen to. Při samotné malbě pak vždycky přijde moment, kdy cítím, že fotky musím odložit, protože mi už nemohou dát víc a začínají mě svazovat místo toho, aby mi pomáhaly. Realistické zobrazení je pro mě osobně důležité, protože je to láska k tomu, co člověk vidí, a touha zkoumat to.“

Adam Kašpar

„Chtěl jsem udělat portrét, který by současně odkazoval na fotografii v obecném smyslu. Takže vybraný Diptych jakoby představoval filmový pás nebo fotografický snímek. Obraz je jako koncept reakcí na technokratickou dobu, podmíněnou médií. Přitažlivá pro mě byla možnost reflektovat dvojpólovost toho, že se jedná o narativní malbu, hluboce propracovanou, realistickou a zároveň expresivní, v emočně vypjaté barevnosti i gestu. To je vlastně druhá, citlivá poloha exprese jako také, která se má nacházet i v lidské tváři, v portrétu. Principem obrazu je tedy oddělení toho, co je racionální a iracionální.“

Zdeněk Daněk

Adolf Lachman

„Vystavuji zde *Křížovou cestu* a jsem velmi rád, že tomu tak je, protože je vlastně neustále, už od roku 2000, uzavřená v kapli – a takhle se dostane k mnohem více lidem. Dělal jsem ji při studiích a zvolil jsem si přitom metodu šerosvitné malby, tajemné, a že vlastně Kristovu tvář nikdy neukážu. Všude je tak potlačena nebo není vidět vůbec. Je to taková minimalistická kompozice výseků, anatomických fragmentů těl, částí figur s absencí těch obličejů, protože dnes se mohu jen těžce dovtípit, jak Kristus vypadal. Pracuji s ním proto jako se symbolem.“

Pavel Vašíček

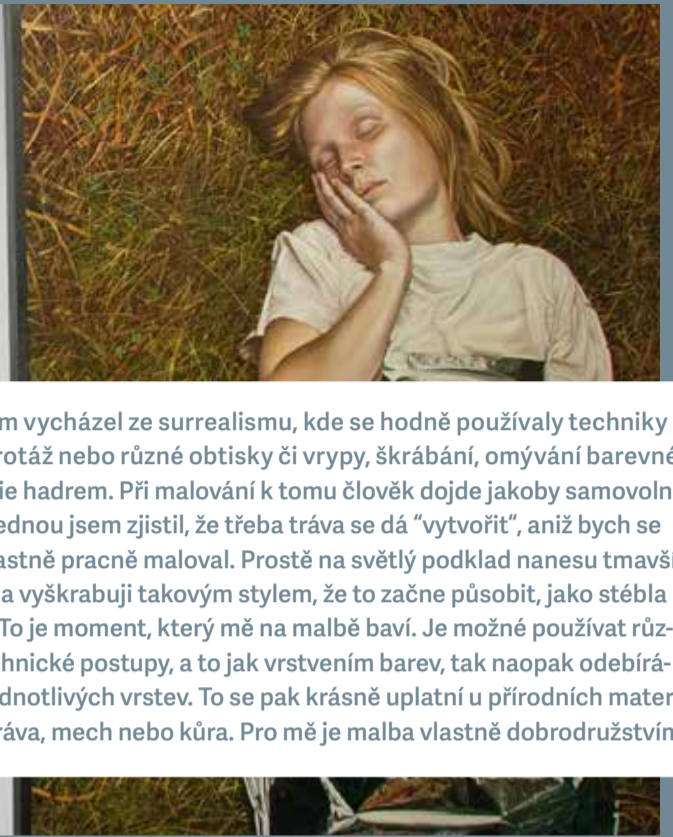
Ten obraz je mým autoportrétem a je vlastně podle fotky, což je taky vidět. Je to také jeden z mála obrazů, kde jsem použil fotku jako předlohu. Teď už se spíš snažím dělat vše podle modelů nebo z hlavy. Námět tehdy přišel velmi rychle. Vážím si takových obrazů, které se objeví jako by nic a toto téma mi přišlo, dalo by se říct, už hotové. Nakonec jsem na stejné téma namaloval dva obrazy, které jsou na výstavě k vidění. První byl ten zepředu. Jmenuje se *V roce 2000* a vztahuje se k dobovému uvažování o přežití roku 2000. Mě navíc ochrana přírody a enviromentalismus celkově zajímají. Je to pro mě hodně důležité. Potom se mi v nějakém podivném záblesku zjevila i podoba toho druhého obrazu.

Miloš Englberth

„Já jsem vycházel ze surrealismu, kde se hodně používaly techniky jako frotáž nebo různé obtisky či vrypy, škrábání, omývání barevné matérie hadrem. Při malování k tomu člověk dojde jakoby samovolně – a najednou jsem zjistil, že třeba tráva se dá „vytvořit“, aniž bych se s ní vlastně pracně maloval. Prostě na světlý podklad nanesu tmavší barvu a vyškrabuji takovým stylem, že to začne působit, jako stébka trávy. To je moment, který mě na malbě baví. Je možné používat různé technické postupy, a to jak vrstvením barev, tak naopak odebráním jednotlivých vrstev. To se pak krásně uplatní u přírodních materiálů jako tráva, mech nebo kůra. Pro mě je malba vlastně dobrodružstvím.“

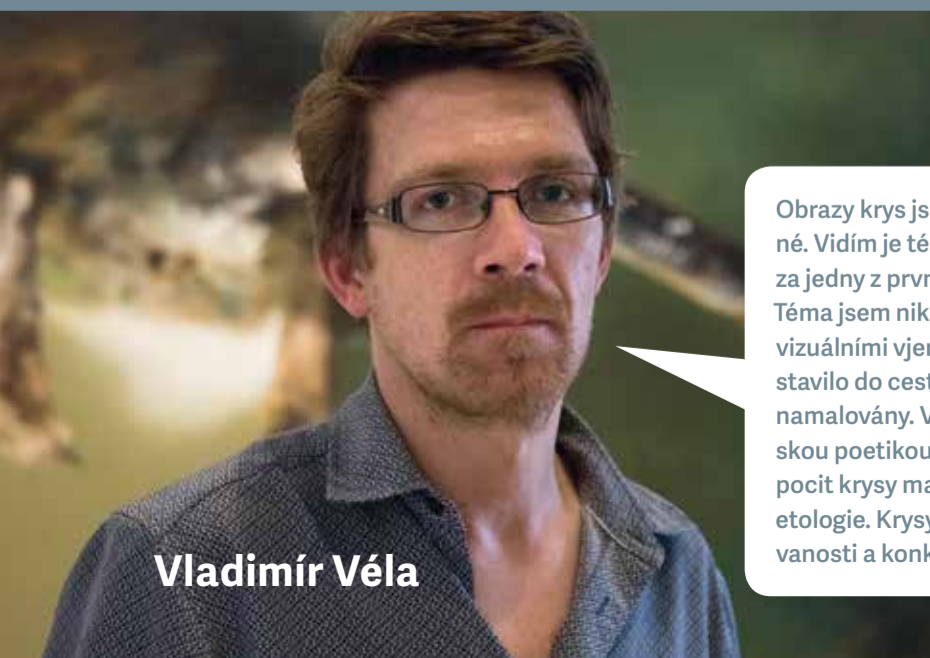
Zdeněk Trs

Zkoumám vztahy a zákonitosti přírody v mikro- i makroskopickém měřítku. Ve své práci vycházím z reality. Vnímám to tak, že určité vibrace se v té nejhrubší formě naší existence projevují jako určitý tvar, a tyto vzniklé objekty jsou spolu v jakýchsi skrytých svazcích. Jako nástroje používám i jazyka geometrie, jenž mi umožňuje formovat výsledný tvar a kompozici.

„Skutečnost je pro mě velmi zajímavá samotnou vizuální podobou věcí. Proto mě vždy fascinovala iluze – například, když jsem viděl nějaký holandský obraz v galerii (portrét nebo zátiší), líbilo se mi, že z dálky vidím téměř skutečnost, ale když jsem přišel blíže, tak jsem si na předměty na obraze nemohl sáhnout. Byly jen namalované. Na hyperrealismu nebo fotorealismu mě zajímá i určitá poezie fotografie. Pocit z přesného zachycení tvaru a perspektivy a celková fotografičnost scény. Líbí se mi, když obraz opravdu vypadá jak fotka a má i něco navíc z olejomalby.“

Jan Mikulka

Vladimír Véla

Obrazy krys jsem maloval před 15 lety a okolnosti jejich vzniku jsou dnes pro mě značně zastřené. Vidím je téměř z pozice diváka. Obrazy spadají do začátků mé malířské dráhy a považuji je za jedny z prvních, se kterými dodnes plně rezonuji. Pro jejich vznik byly určující tyto okolnosti. Téma jsem nikde nehledal ani jsem ho nijak myšlenkově nekonstruoval, byl jsem veden čistě vizuálními vjemy a z nich vyvstávajícími pocity. Přirozeně jsem začal malovat to, co se mi postavilo do cesty, kvůli síle, jakou to na mě působilo. Dalo by se říct, že krysy chtěly být mnou namalovány. Všem předcházelo pozorování jejich mrtvých těl. Byl jsem uhranut baudelairovskou poetikou krásy a smrti, která se v nich naplno zračila. Pak přišel dlouhotrvající nutkavý pocit krysy malovat a s tím trochu racionální činnosti, jako bylo jejich focení nebo studium etologie. Krysy pro mě byly iniciačním příběhem fascinace skutečností. Bez osobní zainteresovanosti a konkrétní zkušenosti s tématem pro mě nemá smysl začít malovat.

V OLOMOUCI SE RODÍ VELKÝ EVROPSKÝ VÝSTAVNÍ PROJEKT

Velkolepá mezinárodní výstava *Rozlomená doba | Mezi úzkostí a slastí 1908–1928* poprvé v historii zmapuje moderní výtvarnou kulturu ve státech, které vznikly po rozpadu Rakouska-Uherska. U zrodu tohoto evropského projektu je Muzeum umění Olomouc a bude se na něm podílet společně s dalšími institucemi ze zemí Visegrádské čtyřky. Projekt vyvrcholí v Olomouci v září 2018 otevřením výstavy, která v následujících letech navštíví i další evropské země.

„Poprvé v poválečné historii se ve středo-evropském prostoru objeví vedle sebe díla z období let 1908 až 1928, a to ze všech čtyř zemí,“ zdůraznil ředitel Muzea umění Olomouc Michal Soukup.

Memorandum o vzájemné spolupráci na výstavním projektu *Rozlomená doba* podepsali v Olomouci 24. dubna Jacek Purchla (Międzynarodowe Centrum Kultury Kraków), Ivan Jančár (Galéria mesta Bratislavy), Csornay Boldizsár (Janus Pannonius Múzeum Pécs), Michaela Šojdrová (poslankyně Evropského parlamentu), Martin Souček (Nakladatelství Arbor vitae societas) a Michal Soukup (Muzeum umění Olomouc).

„Práce to bude organizačně velmi náročná, protože umělecká díla, která zde chceme prezentovat, nejsou umístěna jen na území střední Evropy, ale skutečně po celém světě,“ uvedl Michal Soukup.

Výstava zahrne díla od expresionismu z prvních let 20. století přes kubismus a konstruktivismus až po avantgardu dvacátých let. „Představí se zde kolem stovky umělců a na tři sta děl, a to nejen ze zemí Visegrádu, ale i například z Rakouska, Rumunska či států bývalé Jugoslávie,“ uvedl hlavní kurátor celého projektu Karel Srp, někdejší ředitel Galerie hlavního města Prahy.

Napříč Rakousko-Uherskem

Návštěvníci tak budou mít možnost sledovat, jak se navzájem ovlivňovali a spolupracovali jednotliví umělci a umělecké skupiny působící v oblasti bývalého Rakouska-Uherska a nově vzniklé Evropy. Pro širokou veřejnost pak bude mnohem jednodušší pochopit vztahy a souvislosti vzniku uměleckých děl od takových tvůrců, jako byli například Vasilij Kandinskij, Emil Filla, Josef Čapek, František

Sandor Bortnyik, *Nový Adam*, 1924

Kupka, Oscar Kokoschka, László Moholy-Nagy, Lajos Kassák, Władysław Strzemiński, Katarzyna Kobro a mnozí další. „Je mi velkou ctí, že jsme byli přizváni k tomuto projektu, který je úžasný. Doufám, že stejně jej budou vnímat nejen odborníci, ale i široká veřejnost,“ uvedl Csornay Boldizsár, ředitel Muzea Janus Pannonius v Pécsi.

Ředitel Galerie města Bratislavy Ivan Jančár uvedl, že jako historik umění si vychutnával výběr děl, která by na výstavě měla být. „Na druhou stranu si jako ředitel galerie dokážu představit, jaká to bude fuška sem všechna ta díla dostat, protože jsou skutečně ze všech koutů světa,“ dodal ředitel Jančár.

Olomouc jako střed středu

„Vzhledem k tomu, že hlavním katalyzátorem naší spolupráce je ředitel Michal Soukup, stává se tak pro nás ostatní Muzeum umění Olomouc středem středu,“ uvedl Jacek Purchla, ředitel Mezinárodního centra kultury v Krakově. „A co se týká čistě Olomouce a Krakova, věřím, že tohle je pouze začátek dalších projektů, protože my máme zájem o spolupráci. Rádi bychom přinesli do Krakova další výstavy českého umění, aby se s ním mohli seznámit i Poláci.“

K výstavě vznikne také reprezentativní publikace v šesti jazykových mutacích, již připraví vydavatelství Arbor vitae societas.

VŠECHNY ODSSTÍNY FOTOGRAFIÍ

Mileny Valuškové

Oběti násilných trestných činů, doličné předměty, lékařský výzkum, ale i portréty dětí nebo mnohvrstevnaté krajinné studie, to vše spojuje jméno známé olomoucké fotografky Mileny Valuškové. Ta během své profesní kariéry vystřídala mnoho témat, ale k jejím nejoblíbenějším patří stromy, se kterými si hraje za pomoci světla, a dokumentární cykly z okolí Olomouce. Letos oslaví tato významná fotografka životní jubileum a při této příležitosti jí Muzeum umění připravilo výstavu *Milena Valušková: Fotografie 1971–2017*.

Milena Valušková
Fotografie / Photographs 1971–2017

Vydavatel: Nakladatelství FONTÁNA
Texty: Štěpánka Bielešová
pevná vazba | 208 stran

Cesta k fotografii

Milena Valušková se narodila v Olomouci, kde její otec Augustin Valušek vlastnil obuvnickou firmu na výrobu „valašských válenek“. Ještě ani neodrostla kolébce, když komunisté jejímu otci po únoru 1948 živnost zabavili, což další osudy Mileny Valuškové výrazně poznamenalo.

„Původně jsem chtěla studovat na oděvní průmyslovce v Prostějově, ráda jsem kreslila, chodila do šití a vytvářela na tu dobu docela extravagantní modely. Přihlášku na oděvku jsem si však podat nesměla. Můj otec byl totiž živnostník, což se v té době hodnotilo jako nepřítel státu. Proto jsem nedostala vhodné kádrové doporučení od uličního výboru KSČ,“ líčí začátek své životní dráhy sama Milena Valušková.

Jeden z členů uličního výboru Mileně přece jen pomohl, a tak nastoupila svou fotografickou cestu. „Jistý pan Grézl se mi v rámci tehdejších možností snažil pomoci najít náhradní výtvarný obor, a tak jsem se dostala na tříletou fotografickou školu při Odborném učilišti místního hospodářství služeb města Brna,“ vzpomíná úspěšná fotografka.

Po dokončení školy se profesně věnovala klasické ateliérové fotografii, kdy se v tzv. komunálním ateliéru specializovala na portréty dětí a dodělávala si maturitu. V sedmdesátých letech absolvovala krátkou zkušenost na pitevně soudního lékařství, kde fotografovala oběti násilných činů i předměty doličné pro soudní jednání. Podobně spolupracovala s olomouckou lékařskou fakultou na přípravě

studijních materiálů a dokumentovala i vědecko-výzkumné projekty.

V letech 1977 až 1983 vystudovala obor umělecká fotografie na Filmové akademii múzických umění v Praze. V osmdesátých letech působila jako fotodokumentátorka v olomouckém středisku Státní památkové péče a ochrany přírody. Je také autorkou mnoha fotografických cyklů a ilustrací pro samizdatovou edici Texty přátel.

Stromy a světlo

Poprvé vystavovala Milena Valušková už v roce 1973, a to v Divadle hudby v Olomouci. Tato výstava předznamenala její budoucí směřování, kterým se stalo poeticko-melancholické zachycení přírody.

Velmi početnou skupinu v profilu její tvorby vždy představovaly fotografie stromů a keřů. Jejím dominantním výrazovým prostředkem je světlo. Exteriérové fotografie vznikaly jen za působení rozptýleného denního světla, další tvárný a osvětlovací proces pokračoval v temné komoře. Ve volných a často neukončených fotografických celcích, které vznikaly od poloviny sedmdesátých let, ráda uplatňovala komparativní metodu fotogramu nebo překrývání negativů. Krajinné výjevy se jí podařilo ozvláštnit o novou vrstvu, ať už světelnou (zásahy při práci v temné komoře), nebo geometrickou, rastry vzniklémi z nahromaděných přírodnin (listy, traviny, šlahouny).

Příroda na prvním místě

„Když jsem v krajině, tak je to jiná dimenze, všechno ze mne spadne. Vždy se snažím prožít krajinu na místě samotném. Místa si vybírám podle literatury, zajímám se o historii míst, o staré události, kultovní místa. Také se mi ale stalo, že mě nějaké místo samo přitáhlo, okouzlo a až dodatečně jsem si o něm vyhledala informace,“ popisuje svou tvorbu Milena Valušková.

Záběry z výprav do přírody často zastírala buď jemnou strukturou tkaniny anebo ostrost původních negativů zjemňovala pokládáním a prosvícením různě skládaných papírů. Snímky keřů, travin, větví a stromů, u nichž akcentovala přirozené linie a organické tvary, se nejvíce přiblížila fenoménu tzv. olomoucké kresby, jehož existenci lze vysledovat v meditativně orientované tvorbě Inge Koskové či skripturální kresby Dagmar Havlíčkové.

Po ukončení studií na FAMU v Praze v roce 1983 se Valušková věnovala experimentům v ateliéru. Použitím dvojexpozice, fotogramu, sendvičového překrytí negativů a především díky finálnímu zastření měkkým krytem se jí podařilo otevřít průhled do neskutečného a vrstevnatého světa. Scénu ozařovala rafinovaným kombinovaným osvětlením (denní, umělé, zábleskové), s jehož pomocí hledala esenci věcí a dávno zaslých vztahů. Výsledné zvětšeniny byly často velmi světlé, škála tónů se pohybovala hlavně v komplementaritě bílé a šedé. Ostré kontrasty mezi odstíny, které černobílá fotografie nabízí, nevyužila. Její zátiší se stolem, židlemi a jednoduchým

Milena Valušková

(*1947)

Známa olomoucká fotografa se narodila Augustinovi a Emilii Valuškovým v Olomouci. Otec měl obuvnickou firmu, kterou musel po roce 1948 zrušit. Milena se kvůli špatnému kádrovému profilu dostala jen na učiliště, tam ale vystudovala učební obor fotograf. Při zaměstnání si dodělala maturitu. Bratr Rostislav emigroval v roce 1969 do Německa. Po několika měsících se vrátil, od té doby rodinu podrobně sledovala StB. Milena se mezitím hlásila na FAMU, kam se dostala až na druhý pokus v roce 1977. O šest let později ji svým cyklem Štěpánov úspěšně zakončila. Pracovně začínala v komunálním ateliéru, později spolupracovala s lékařskou fakultou a také pitevnu soudního lékařství. Po absolvování FAMU nastoupila jako fotodokumentátorka ve středisku Státní památkové péče. Po revoluci pracovala v reklamě a splnila si sen nafocení knihy o Olomouci. Mezi její typická díla patří fotografie stromů a krajiny v okolí hanácké metropole.

geometrickým předmětem inklinovaly spíše k vyjádření niterných stavů než ke svobodovské existenciální prostotě a fotografickému minimalismu, jak by také mohly být tyto snímky mylně interpretovány.

Od konce osmdesátých let lze v její tvorbě najít překvapivé ukázky fotogramů exponovaných slunečním svitem přímo v přírodě. Formálně se velmi podobají dílům Jiřího Šiguta, autorka je však nezatěžuje prvky složité koncipovaných existenciálních akcí v přírodě.

Velkým překvapením je působení Valuškové v oblasti dokumentu. V roce 1983 se v souvislosti se svým tehdejší angažmá

v Ústavu památkové péče dostala jako dokumentátorka do dělnické kolonie ve Štěpánově. Místo původního úkolu zachytit pro památkářskou evidenci zachovaný stav obydlí a životního prostředí proletariátu z konce 19. století a začátku 20. století vznikl obrazově výrazný a obsahově silný dokument ghetta starých lidí. Podobně zachytila i atmosféru početné kolonie romských rodin v Olomouci-Hejčíně. Dokumentu se však Valušková nadále nevěnovala. □

Čerpáno z katalogu k výstavě | Milena Valušková: Fotografie 1971–2017 | Editorka – Štěpánka Bielešová.

V cyklu Štěpánov zdokumentovala Milena Valušková život starých lidí v bývalé dělnické kolonii

V Hejčíně fotografovala romskou komunitu

V sedmdesátých letech se zaměřila také na olomoucký Prior

HORTUS MAGICUS

vrátí Kroměříž zpátky do baroka

Barokní hudba, tanec, divadelní představení, speciální barokní ohňostroj a v neděli dokonce dobové představení koňského baletu v podání starokladrubských koní, vše jako na císařském dvoře v dobách vlády Leopolda I. – to slibuje letošní, už čtvrtý ročník festivalu barokní kultury Hortus Magicus. Květná zahrada kroměřížského zámku se tak 2. a 3. září vrátí časem až do druhé poloviny 17. století.

Právě doba vlády císaře a také hudebního skladatele Leopolda I. je epochou velkého hudebně dramatického rozkvetu. Druhá polovina sedmnáctého století zásadně ovlivnila umělecké smýšlení v zemích náležejících pod vládu Habsburků. To vše se promítne do letošního programu festivalu Hortus Magicus.

„Festivity ve formě velkých hudebně dramatických a tanečních produkcí a nebo počátky rozvoje commedia dell'arte a se staly tématem letošního ročníku,“ uvedla dramaturgyně festivalu Kateřina Fajtlová.

Zážitek z netradičního festivalu umocňuje prostředí nedávno rekonstruované Květné zahrady, jedné z památek UNESCO v Kroměříži. Právě spojení jedinečné architektury se živou kulturou mnoha žánrů umožní návštěvníkům bez rozdílu věku vnímat krásu nejen dobové hudby, tance, divadla, ale i zahradního umění, architektury, tradičních řemesel, nápaditost aranžování květin, doprovodných stylových her i barokní imaginace.

Unikátní skladby

Hortus Magicus nabídne návštěvníkům skladby přímo z doby Leopolda I. Zachovaly se v kroměřížském hudebním archivu poté, co je z vídeňského dvora získal biskup Karel z Lichtensteinu-Castelcorna. Díky tomu se tak diváci mohou těšit na hudebně dramatické představení *Festa di Sua Maesta Caesarea Leopoldo (Slavnost jeho císařské výsosti Leopolda I.)* vytvořené speciálně pro festival. Nastudování se ujal soubor zabývající se autentickou interpretací barokní hudby Plaisirs de Musique společně s renomovaným souborem historického tance Alla Danza. Emsemble Damian pak předvede operu *Lacrimae Alexandri Magni (Slzy Alexandra Velikého)* nastudovanou pro Národní divadlo v Praze.

Samozřejmostí festivalu je barokní ohňostroj nebo půjčovna historických kostýmů, která kouzlo časů minulých ještě umocní.

Baroko pro děti

Na své si přijdou i nejmenší návštěvníci festivalu. Budou pro ně připravené hry, soutěže a těšit se mohou i na oblíbené pohádky a tvůrčí dílničky.

„O zábavu dětským divákům se postará Kejkliřské divadlo z Doudleb se svou *Velkou cikuskovou pohádkou*. Oba dva festivalové dny pak budou protkány storytellingem, v Česku

ještě ne zcela běžným divadelním žánrem zaměřeným na vyprávění příběhu,“ podotkla Fajtlová.

Koňský balet

Jedním z vrcholů celého festivalu pak bude prezentace barokního jezdeckého umění, a to v podání Národního hřebčína v Kladrubech. V neděli se tak návštěvníci festivalu Hortus Magicus mohou těšit na dva kladrubské

bělouše a dva vraníky, kteří připomenou krásu koňského baletu, kterou na svém dvoře obdivoval už císař Leopold I.

„Představení bude doprovázené hudbou a jezdci budou v barokních kostýmech. Předvedou nejen sestavy, kdy budou na koni, ale také koně takzvaně na ruce. Diváci se pak mohou těšit i na výklad o chovu kladrubských koní a o tom, proč bylo toto starodávné plemeno vůbec vyšlechtěno a čím si získalo takovou oblibu,“ nastínil Ondřej Zatloukal, vedoucí Arcidiecézního muzea Kroměříž.

Koňské představení volně naváže na výstavu Koně v piškotech, která probíhá v Arcidiecézním muzeu Kroměříž už od konce června a představuje zájemcům obrazovou a grafickou dokumentaci slavností 17. století s přepychovými kulisami barokního spektaklu. Návštěvníci festivalu budou mít vstup na výstavu zdarma.

Baroko v Olomouci

Příznivci baroka si na své přijdou už v červenci. Pátý ročník Olomouckých barokních slavností začne 6. července a potrvá až do konce měsíce. Na návštěvníky tohoto festivalu čeká během čtyřadvaceti dnů osm představení. Z toho budou tři barokní serenaty (*La contessa de' numi, Il natal di Giove a La Senna festeggiante*), čtyři neobarokní opery (*Endymio, Yta Innocens, Coronide, Lacrimae Alexandri magni*) a jedna pantomima se zpěvy (*Harlekýnova dobrodružství*). □

Storytelling

Metoda storytelling (živé vyprávění) je po světě známá a oblíbená divadelní disciplína. Využívá mnoha druhů cvičení, her a fantazie vypravěčů a bez použití kostýmů či rekvizit umožňuje posluchačům plně zapojit vlastní představivost. Storytelling se tak stává druhem aktivní zábavy, při které divák zapojuje své vlastní myšlenky, zkušenosti a představy. Svěbytně autorská metoda tvoří alternativu například divadlu, má velice blízko ke stand-up comedy nebo slam poetry a zároveň funguje jako vzdělávací metoda nebo prostředek k tomu dozvědět se něco víc o sobě.

Koňský balet. Vrcholem festivalu *Hortus Magicus* bude ukázka barokní drezúry. Diváci se mohou těšit na čtyři starokladrubské koně. Foto: NH Kladruby / Magdaléna Straková.

HORTUS MAGICUS 2017 PROGRAM

Vstup na výstavu Koně v piškotech mají návštěvníci festivalu zdarma.

SOBOTA 2. ZÁŘÍ

- DIVADLO → **Geisslers Hofcomoedianten:** *Malé příběhy velkého hraběte III. – Hrabě Špork a černí sousedé*
- STORYTELLING → *Příběhy z Jahodového kopce I.*
- KONCERT → **Anna Slezáková:** *Kytarový koncert*
- DIVADLO → **Kejklířské divadlo z Doudleb:** *Velká cirkusová pohádka*
- STORYTELLING → *Příběhy z Jahodového kopce II.*
- WORKSHOP → *Kabinet létajících úžasností – workshop kejklířské akrobacie*
- DIVADLO → **Kejklířské divadlo:** *Don Quijote z Doudleb*
- OPERA → **Alla Danza, Plaisirs de Musique:** *Festa di Sua Maesta Caesarea Leopolda / Slavnost jeho císařské výsosti Leopolda I.*
- BAROKNÍ OHŇOSTROJ → **Theatrum Pyrotechnicum**

NEDĚLE 3. ZÁŘÍ

- DIVADLO → **Kejklířské divadlo z Doudleb:** *Velká cirkusová pohádka*
- STORYTELLING → *Příběhy z Jahodového kopce III.*
- DIVADLO → **Geisslers Hofcomoedianten:** *Dvě komedie v komedii*
- OPERA → **Ensemble Damian:** *Lacriamae Alexandri Magni (Slzy Alexandra Velikého)*
- STORYTELLING | *Příběhy z Jahodového kopce IV.*
- KOŇSKÝ BALET → **Koně v piškotech**
- WORKSHOP → *Kabinet létajících úžasností – workshop kejklířské akrobacie*
- DIVADLO → **Geisslers Hofcomoedianten:** *V borůvčí*

V PRŮBĚHU CELÉHO FESTIVALU

Zábavný program pro rodiny s dětmi *Harlekýnova cesta za štěstím* si pro návštěvníky festivalu připravilo Metodické centrum zahradní kultury v Kroměříži. Nebude chybět ani hudební zastavení v Květné v zahradě *Libozvučení v Libosadu* v podání Konzervatoře P. J. Vejvanovského v Kroměříži a Konzervatoře Evangelické akademie Olomouc. Oko návštěvníků potěší také floristické exhibice, kdy budou k vidění ukázky aranžerské práce floristů. Samozřejmostí je už tradiční půjčování kostýmů. Dobovou atmosféru pak podtrhnou vystoupení šermířských skupin Cruentus a Biskupští manové.

PODROBNOSTI → www.hortusmagicus.cz.

Novou výstavu Victora Vasarelyho připravilo MUO ve spolupráci s jeho vnukem

Dvacet let od smrti Victora Vasarelyho připomene tohoto francouzsko-maďarského umělce výstava v Zámecké jízdárně Alšovy jihočeské galerii v Hluboké nad Vltavou. Připravila ji vedoucí odboru moderního a současného umění Muzea umění Olomouc Gina Renotière společně s umělcovým vnukem Pierrem Vasarelym. Jen z olomoucké sbírky zde bude k vidění hned pětatřicet Vasarelyho děl. Na výstavě se podílí také francouzská Fondation Vasarely v Aix-en-Provence a Vasarelyho muzeum v jeho rodné Pécsi (Maďarsko).

„Výstava v Alšově jihočeské galerii představuje svou šíří opravdové unikum, prezentuje totiž díla ze tří významných institucí úzce spojených se jménem a dědictvím Victora Vasarelyho,“ připomíná kurátorka výstavy Gina Renotière s tím, že výstava potrvá od 25. června až do 1. října tohoto roku. Reprezentativní výběr tvoří na osm desítek samostatných prací. Přímou z Olomouce se jedná o třiatřicet grafik, jeden obraz a jednu tapisérii.

Dokumentární film

Výstavu doplňují také architektonické návrhy stavby Fondation Vasarely v Aix-en-Provence. Fotografie tohoto „muzea architektury“ od česko-australské fotografky Kateřiny Blahové-Bliss a dokumentární film, natočený Kamilem Zajíčkem a Ginou Renotière z olomouckého Muzea umění, byly vytvořeny speciálně pro jihočeskou výstavu. „Film i fotografie představují architekturu sídla nadace, jež je sama výtvarným dílem odrážejícím Vasarelyho striktní nároky na umění – sloužit, být potřebným, podílet se svou imanentní přítomností na pozvednutí kultury svého okolí,“ vysvětluje Renotière.

Vasarelyho vnuk se stane rytířem

Význam expozice podtrhuje také osobní účast vnuka Victora Vasarelyho Pierra na vernisáži. On sám se společně s Ginou Renotière podílel na výběru děl a při přípravě výstavy s ní úzce spolupracoval. Na začátku července pak ve Francii obdrží Pierre Vasarely za své významné kulturní zásluhy titul Rytíř řádu

Pohled do expozice Fondation Vasarely v Aix-en-Provence.

umění a literatury (Chevalier de l'ordre des Arts et des Lettres). „S Pierrem nás pojí letité přátelství, je velkým podporovatelem ideje Středoevropského fora Olomouc a z tohoto vyznamenání mám ohromnou radost,“ usmívá se Gina Renotière. □

JINDŘICH ŠTREIT VYSTAVUJE V ČÍNĚ

Čínské publikum si může od začátku června prohlédnout v Ningbu u Šanghaje a v Pekingu výběr nejznámějších fotografií Jindřicha Štreita z cyklu *Vesnice je svět* (1978–1989), a to včetně dvacetimetřového pásu se sto sedmdesáti šesti fotografiemi, který je od loňského roku součástí sbírkového fondu Muzea umění Olomouc.

„Štreit nás svými fotografiemi přesvědčil o tom, že velké téma není třeba hledat daleko,“ míní Štěpánka Bielešová, kurátorka sbírky fotografií Muzea umění Olomouc.

Právě ona společně s Vladimírem Birgusem z opavského Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity se na přípravě náročné výstavy podílela. „Tyto fotografie byly v podobě dvacetimetřového pásu z térového papíru hustě pokrytého 176 fotografiemi představeny už v loňském roce na výstavě v Olomouci,“ připomíná Štěpánka Bielešová s tím, že zhruba polovina z fotografií nebyla do té doby nikde publikována. Obří roli měl totiž Štreit téměř třicet let schovanou ve své fotokomoře, po skončení výstavy ji věnoval Muzeu umění.

Domínguezovy obrazy uchvátily Kanárské ostrovy

Díla španělského malíře Óscara Domíngueze, včetně dvou obrazů *Nosorožec* a *Kompozice* ze sbírek Muzea umění Olomouc, mohli obdivovat návštěvníci jeho rodného ostrova Tenerife. Galerie Tenerife Espacio de las Artes (TEA) představovala jeho dílo do 3. května.

Óscar Domínguez je jedním z nejvýznamnějších španělských malířů první poloviny dvacátého století. Radí se mezi taková jména jako Picasso, Dalí, Gris nebo Miró. Celá výstava se tentokrát zaměřila na jeho úzký vztah k Československu, kde působil mezi léty 1946 až 1949. Óscar Domínguez pobýval také přímo v Olomouci. V jednom z domů na Dolním náměstí postupně vytvořil několik svých děl. Drobnou perličkou je, že pro obyvatele Kanárských ostrovů byla výstava jejich krajana přístupná zdarma.

PROJEKT ZA 19 MI ochránil cenná umělecká díla v

VITRÍNA DOSTANE DO KROMĚŘÍŽE SVĚTOVÁ DÍLA

Díky fondům EHP je na zámku speciální stěnová vitrina s aktivní klimatizací. Ta umožní vystavení sbírkových předmětů citlivých na klimatické vlivy. Zároveň nabízí možnost požadovat reciproční zápůjčky za díla poskytnuta k zahraničním výstavám. Díky tomu se mohou návštěvníci Zámecké obrazárny Arcidiecézního muzea Kroměříž těšit na vzácná díla světového významu.

KLIMARÁMY CHRÁNÍ OBRAZOVÉ SKVOSTY

Patnáct malířských skvostů na dřevěných deskách ze sbírek Arcibiskupství olomouckého bylo umístěno do pasivních klimarámů. Ty zajišťují optimální vlhkost. Díla jsou vystavena v Obrazárně kroměřížského zámku. „Díky bezpečnostním ráámům Protector je zajištěna stabilita klimatu obrazů, které jsou na výkyvy háklivé, a to jak v obrazárně, tak při převozu. Zároveň dílo ochrání před jakýmkoliv kontaktem s návštěvníky. Vlastně nám umožní zabezpečit díla pro expoziční, transportní i depozitární prostředí,“ uvedl restaurátor Radomír Surma. Zařízení návštěvník z přední strany ani nevnímá. Klimarám je totiž schován pod původní obrazový rám, a tak nenarušuje podobu díla. Speciální ochranu v Kroměříži získaly obrazy například Hanse von Aachena, Jana Brueghela st., Lucase Cranacha st. nebo Hanse Hoffmanna. Cena klimarámů byla pět milionů korun. Čtyři miliony na jejich nákup získalo Arcibiskupství olomoucké z Fondu EHP.

Třiapadesát obrazů, devětadvacet kusů historického nábytku a souprava dekorativních závěsů z arcibiskupské sbírky opět září novotou. Poslední dva roky měli totiž vzácná díla z kroměřížského zámku ve své péči restaurátoři, a to díky téměř patnácti milionům korun z fondů EHP (Norsko, Lichtenštejnsko a Island), milionu korun od Zlínského kraje a také pěti stům tisícům z financí města Kroměříže. Zbývající více než dva miliony uhradilo Arcibiskupství olomoucké z vlastních prostředků.

Kroměřížské zámecké sbírky patří k nejvýznamnějším kolekcím starého umění v evropském kontextu. „Velmi proto vítám každý, mnohdy i drobný, pokus o její rehabilitaci. V tomto konkrétním případě se však jednalo o mimořádný restaurátorský počín, který nejenže výrazným způsobem přispěl k oživení mnoha exponátů, ale také zajistil jejich dlouhodobou stabilitu formou mnoha opatření, z nichž nejviditelnější jsou klimastabilní rámy u cenných deskových obrazů,“ uvedl Ondřej Zatloukal, zástupce ředitele Muzea umění Olomouc, které umělecké sbírky spravuje.

Nejrozsáhlejší obnova posledních desetiletí

Původní projekt s celkovými náklady 18,7 milionu korun si kladl skromnější cíle. „Zahájen byl před dvěma lety a původně zahrnoval šestatřicet obrazů a osmadvacet kusů historického nábytku ze zámeckého inventáře, určených k restaurování, a také pořízení klimastabilních ráamů a vitríny s aktivním řízením klimatu pro vystavování mimořádně cenných děl,“ popsal projektový manažer olomouckého arcibiskupství Štěpán Sittek. V průběhu realizace bylo možné díky finančním úsporám projekt rozšířit o restaurování dalších sedmnácti obrazů, soupravy závěsů a pořízení dalšího vybavení k uchování sbírek.

„Uskutečnění projektu Obnova vybraných obrazů a nábytku Arcibiskupského zámku v Kroměříži představuje bezesporu nejrozsáhlejší restaurátorskou obnovu zámeckých sbírek za několik posledních desetiletí,“ potvrdil olomoucký arcibiskup Jan Graubner, který při slavnostním zakončení restaurátorského projektu obdržel symbolicky klíče

od zámku, protože arcibiskupství se po mnoha letech stalo opět jeho majitelem.

O tom, že právě ukončený projekt opět více zatraktivní zámek pro návštěvníky, nepochybuje jeho kastelán Martin Krčma. „Restaurované obrazy i historický nábytek se objeví na prohlídkových okruzích a návštěvníci Arcibiskupského zámku si tak díky tomuto projektu budou moci prohlédnout další cenná díla z bohatých sbírek, které jsou na zámku uchovávané,“ dodal Krčma.

Láska k umění

Správa kroměřížského zámku je svým způsobem raritou, protože zde ve shodě spolupracují odborníci z různých institucí. Majitelem je Arcibiskupství olomoucké, umělecké sbírky spravuje Muzeum umění Olomouc a o nemovitosti se stará Územní památková správa Národního památkového ústavu Kroměříž. „Ta symbióza je logická, protože nás všechny spojuje láska k umění,“ glosoval spolupráci ředitel kroměřížského NPÚ Jan Slezák. □

Francesco Bassano (?), Stavba Noemovy archy, stav obrazu před restaurováním (nahore) a po něm (dole).

PAVEL MRKUS

proměnil gotický ambit v rudý svět budoucnosti

Pavel Mrkus
(*1970)

Autor pracuje s videem, interaktivními daty, prostorem a zvukem. Vystudoval Střední uměleckopřmyslovou školu sklářskou v Kamenickém Šenově a později Vysokou školu uměleckopřmyslovou v Praze u profesora Vladimíra Kopeckého. V letech 2000 až 2004 působil na japonské Toyama City Institute of Glass Art. Svá videa vystavoval na prestižních místech, jako jsou Benátské bienále, Centre Georges Pompidou v Paříži nebo Chelsea Art Museum v New Yorku. Pavel Mrkus společně s Danielem Hanzlíkem založili a vedou nový ateliér Time-based media na Fakultě umění a designu Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem.

Peklo, revoluci, krev, ale i život, varovná světla nebo ornáty, to vše spojuje červená barva. Právě tu si vybral Pavel Mrkus pro svou audiovizuální instalaci s názvem R.E.D., kterou zcela proměnil kamennou gotickou křížovou chodbu v ambitu Arcidiecézního muzea Olomouc. Netradiční umělecké dílo, které doprovází výstavu *V oplatce jsi všecek tajně*, tak propojilo staleté zdi s technologií budoucnosti.

„Spojuji tady vlastně dva světy, kterými se musíme pořád protloukat, a to digitální-virtuální a kamenný-reálný. Musíme se s nimi umět vyrovnávat, i když digitální svět neustále atakuje ten reálný,“ vysvětluje svou instalaci Pavel Mrkus.

V samotné projekci totiž pracuje s gotickými lomenými oblouky, které po vzoru tradičních nástěnných maleb ožíví dynamickým obrazem a zvukem. „Když spojíte něco, co je staré dobrých tisíc let, s něčím, co vlastně přichází z budoucnosti, tak to je teprve zajímavé,“ usmívá se umělec.

Vytvořit instalaci v gotické památce nebylo jednoduché. „Práce s klenbou je velmi náročná. Prostor je hodně členitý a nedá se s ním pracovat tak jako s normální plochou stěnou.

Projekce se láme různým způsobem, různě se zkracuje nebo prodlužuje tam, kde to nečekáte. Všechno se musí hodně upravovat na místě,“ popisuje Pavel Mrkus nesnáze, které si na něj připravil gotický ambit.

„Architektura dává původní ploché projekci nový rozměr. Vzájemně se to někde posouvá, a to i tam, kde to nečekáte. Na papíře sice něco vymyslíte, ale realita je potom mnohem zajímavější,“ dodává Mrkus.

Červená barva jako symbol

Samotná projekce nese název R.E.D. a od něj se odráží i její podoba, kdy středověký prostor zaplavila červená barva. I v ní vidí Pavel Mrkus velkou symboliku. „Vedle zjevné rituální symboliky se červená barva objevuje také v často protichůdných společenských situacích. Jednou odkazuje k signálním varovným světlům, červenému osvětlení fotokomory, jindy k barvě krve, ornátu, revoluce, červeného vína či třeba pekla nebo červené lucerny. Vždy však označuje něco mimořádného, vyžadujícího zvláštní pozornost,“ říká Pavel Mrkus. „Je to tedy zase doplňující se výzva, podobně jako kamenný prostor a digitální technologie.“

Podobnou práci jako v Olomouci vytvářel už v Praze v kostele sv. Salvátora. „To jsem se

pokusil také svítit do klenby. Tam byla velmi jednoduchá klenba, ale velký formát. Tehdy jsem promítal jen vodu," připomněl Pavel Mrkus.

Vyhnut se hmotě

Autor se audiovizuálními instalacemi zabývá téměř dvacet let. „Chtěl jsem najít nějaký formát, který poskytuje barvu, pohyb, světlo, ale nepotřebuje k tomu už hmotu. Proto jsem sáhl po tomto způsobu zobrazování. Je to projekce obrazů s formátem, který má navíc čas. Je to vlastně malba časem," míní Mrkus. Inspiraci hledá v nejrůznějších zdrojích. „Je to třeba četba, ale taky z prostorů samotných a samozřejmě i v digitálním světě," poodhalil světelný mág.

Velkou inspiraci si dovezl z Japonska, kde delší dobu žil a také učil. „Z Japonska se dá přenést inspirace i do takto odlišného prostoru. Když jdete do nejhlubších představ toho náboženského myšlení, tak se dostáváte k velmi podobným postupům. Jsou tam místa, která se dají přiblížit. Ta práce se světlem a stínem je vlastně výsostně japonská záležitost. U nás se s tím také pracuje, třeba v katedrálách pomocí vitráží. Vlastně pohyb slunce dotváří osvětlení sakrálních míst. V Japonsku to mají taky, ale používají jen černou a bílou, právě pomocí stínítek. Pracují s tím vědomě a přirozeně," líčí Pavel Mrkus.

Práce na audiovizuální instalaci v Arcidiecézním muzeu Olomouc zabraly Pavlu Mrkusovi téměř tři měsíce. „Od prvního momentu, kdy jsem ten prostor viděl. A vlastně už od doby, kdy mě oslovila kurátorka Helena Zápalková, jsem přemýšlel, jak to ztvárnit.“ □

Prohlédněte si, jak audiovizuální projekce Pavla Mrkuse vypadala:

Výstavu V oplatce jsi všecek tajně doplnil unikátní model chrámu Božího hrobu

Novinkou právě probíhající výstavy v Arcidiecézním muzeu V oplatce jsi všecek tajně je od začátku června jedinečný model chrámu Božího hrobu v Jeruzalémě. Tento vzácný unikát je navíc rozkládací, a tak dopodrobna ukazuje původní podobu jednoho z nej-svatějších míst světa.

„Model je jediným exemplářem svého druhu dochovaným v České republice. Pochází ze sbírky šlechtického rodu Salm-Reifenscheidtu na zámku v Rájci nad Svitavou. Představuje chrám, který byl vybudován na Golgotě po dobytí Jeruzaléma křižáky v roce 1099 nad starší raně křesťanskou kaplí obsahující skalní hrob, kde byl dle tradice Kristus pohřben. Model však zároveň dokumentuje podobu chrámu po velké přestavbě v polovině 16. století,“ upozorňuje kurátorka výstavy Helena Zápalková.

Nejen miniatury chrámu a kaple Božího hrobu, ale také dalších staveb spjatých s Kristovým životem, byly zhotovovány v 17. a 18. století z olivového dřeva a vykládané perletí a slonovinou v křesťanských komunitách v Jeruzalémě a Betlémě. Jako exklusivní suvenýry si je poutníci přiváželi do Evropy.

Eucharistie – základ křesťanství

Výstava se zaměřuje na jedno z ústředních témat středověké kultury – eucharistickou zbožnost. Samotné slovo „eucharistie“ pochází z řečtiny a znamená „díkůvzdání“. Toto jméno se dává celému mešnímu obřadu, při kterém se zpřítomňuje Kristova oběť na kříži a přijímáním vína a chleba (oplatky) se vzdávají díky za spasení. Výstava ukazuje, jak důležitou roli hrálo ve středověké evropské společnosti výtvarné umění.

„Návštěvníci zde uvidí opravdu výjimečná umělecká díla, zapůjčená z celé řady sbírkových institucí, církevního i soukromého majetku. Mnohá jsou zde prezentována vůbec poprvé,“ říká Helena Zápalková.

Doprovodný katalog

V červnu doprovodil výstavu bohatě ilustrovaný, téměř stostránkový katalog, který je obdobně jako ona členěn do čtyř tematických oddílů, ve kterých jsou přehlednou formou představeny jednotlivé exponáty. Výstava vznikla ve spolupráci se Západočeskou galerií v Plzni a Královskou kanonií premonstrátů na Strahově. Premiéra výstavy v olomouckém Arcidiecézním muzeu potrvá do 10. září. Poté budou následovat reprízy v Plzni (20. 10. 2017 – 4. 2. 2018) a pak do Strahovského kláštera (15. 3. – 20. 5. 2018). □

V oplatce jsi všecek tajně Podoby eucharistického Krista ve vizuální kultuře

Vydalo: Muzeum umění Olomouc, 2017
Editor: Helena Zápalková | 96 stran

DOPROVODNÝ PROGRAM //

Nejnovější místa eucharistie

9. 9. | VÝLET DO SÁZOVIC A ŠÁROV

Celodenní zájezd představí nejnovější místa eucharistie v blízkosti Olomouce. Navštívíme kostel sv. Václava v Sazovicích u Zlína a kapli s křížovou cestou v Šarovech u Zlína.

Rezervace, informace: Hana Lamatová
585 514 174 | lamatova@olmuart.cz

Cesta k Božímu hrobu

10. 9. | OD 15.00 HODIN | OLMOUC

Nedělní komentovaná vycházka se zaměří na poutnickou tematiku a provede diváky výstavou a dalšími kulturními zajímavostmi Olomouce až k Božímu hrobu v kostele Neposkvrněného početí Panny Marie.

Rezervace, informace: Hana Lamatová
585 514 174 | lamatova@olmuart.cz

Adolf Hölzel

umělec na rozhraní věků, stylů a národních mentalit

Poprvé se přijel podívat do Olomouce, rodiště „svého“ malíře Adolfa Hölzela, historik umění a velký znalec jeho díla Alexander Klee, kurátor sbírek vídeňského Belvederu. „Deset let trvalo, než jsem si sem konečně v souvislosti s touto výstavou našel cestu,“ uvedl Klee po dubnové vernisáži Hölzelovy výstavy v olomouckém Muzeu moderního umění.

Sběratel Heinz Röthinger velkoryse daroval Muzeu umění svou kolekci obrazů Adolfa Hölzela. Jak byste ji charakterizoval v kontextu autorovy tvorby?

Hölzel se vyznačoval především tím, že pracoval velmi experimentálně. Jeho styl byl experimentem. Šlo mu v první řadě o stálý vývoj: z experimentů vyvozoval důsledky, a ty jej podnítily k dalším experimentům. Právě v tomto byl z dnešního hlediska jeho vývoj velmi pokrokový. V mnoha ohledech předjímal umění písma, informální umění i nepředmětnost, čímž o dvacet až třicet let mnohé předběhl. Kolekce pana Röthingera odpovídá tomu, o co Adolf Hölzel usiloval, a reprezentuje velkou část fáze jeho experimentální tvorby.

Jaký je Hölzelův význam ve srovnání s jinými umělci, kteří se na této hranici mezi předmětným a nepředmětným uměním pohybovali?

Patří k umělcům jako František Kupka nebo třeba Vojtěch Preissig, k umělcům, kteří pracovali velmi progresivně a pokrokově. Vzhledem k tomu, že chápal umění v hudebním smyslu, tak pro jeho umění je odpovídajícím hudebním pojmem „symfonie“. Nejde o obsahové umění, jde o umění formy! Jde o smyslovnost kompozice.

Některé Hölzelovy práce obsahují čitelná sdělení, jindy jde o jakési para-texty. Jaká je role písma v jeho tvorbě?

Svou profesní dráhu začal Hölzel jako sazeč – pocházel z nakladatelského domu, vyznal se tedy velmi dobře v písmu a měl k němu a textové sazbě těsný vztah. Vývoj jeho kaligrafie předznamenal l'écriture automatique (automatické psaní) objevující se na počátku dvacátých let minulého století. Hölzel se v tomto ohledu velmi brzy rozvinul a začal podobu písma modifikovat podle toho, jaký psací prostředek použil, ať už to byla barevná tužka, pero, olej a štětec nebo barevná tuba. Z povahy procesu činnosti se odvíjel obraz. Bylo to procesuálně tvořené dílo, což je možné vysledovat právě v kolekci pana Röthingera.

Alexander Klee (* 1964, Heidelberg)

Historik umění a kurátor vídeňského Belvederu vystudoval dějiny umění, historii a klasickou archeologii na univerzitě v Tübingenu a univerzitě v Saarbrückenu, kde také získal doktorát. Specializuje se na malíře Adolfa Hölzela, Emila Jakoba Schindlera, Georga Karla Pfahlera a umělce klasické moderny. Je také spoluzakladatelem Nadace Adolfa Hölzela. Alexander Klee pracoval několik let ve stuttgartské galerii Schlichtenmaier, od roku 2010 působí v Belvederu ve Vídni jako kurátor specializující se na umění přelomu 19. a 20. století.

Širší veřejnosti není jméno Adolfa Hölzela příliš známé. Jaké místo má jeho dílo v kontextu světového umění dvacátého století?

V uměnovědné literatuře je jméno Adolfa Hölzela samozřejmě známé, ale s popularitou je to mnohovrstevný problém. Hölzel se narodil v roce 1853, patří tedy ke generaci Vincenza van Gogha a Ferdinanda Hodlera. Zatím co se Hölzel stále rozvíjel, všichni jeho vrstevníci

už měli vypracovaný svůj styl nebo postupně umírali. Jeho umění navazovalo spíše na umělce narozené v 80. a 90. letech. Svoji činností tedy náležel spíše k jiné generaci, než svým původem a stylovým vzděláním. Druhý důvod, proč je širšímu publiku neznám nebo těžko přijímán, spočívá v tom, že byl příslušníkem podunajské monarchie. Ta pes-tovala umění způsobem, který byl německým historikům píšícím z idealistických hledisek těžko pochopitelný. Překážkou byl také velký Hölzelův pedagogický úspěch u Willi Baumeistera, Oskara Schlemmera nebo Johannese Ittena, kteří jsou mnohem známější a svým způsobem svého učitele zastínili. K tomu ještě musíme přidat rok Hölzelova úmrtí 1934, takže po roce 1945 se již jeho dílem nikdo nezabýval. Jeho žáci Willi Baumeister, Johannes Itten ještě žili a mohli publikovat, zatímco Hölzelovi vrstevníci, kteří by o něm mohli psát, byli již delší dobu mrtví.

To bylo tedy skutečně mnoho nepříznivých okolností...

To není všechno. Kromě toho všeho byly autorkami důležitých monografických prací o Hölzelovi dvě židovky – jejich spisy byly v době nacismu zakázány, vyřazeny z knihoven a spáleny. Obě se navíc staly oběťmi holocaustu a po válce již nebylo nikoho, kdo by se za Hölzela zasazoval. Výjimkou by mohl být Hans Hildebrandt (1878–1957), který byl v té době však již velmi starý. K tomu připočítejte, že v českých zemích nebyli po válce němečtí umělci moc ceněni, v Německu Hölzela brali především jako učitele a Rakušana. A v Rakousku byl podle narození spíše Moravan nebo Němec, protože působil ve Stuttgartu, který náležel k jihoněmeckému prostoru. Tak zůstal Hölzel bezdomovcem. Teprve nyní se sbírkou Heinze Röthingera se Adolf Hölzel vrátil do Olomouce – do svého duchovního a uměleckého domova.

Můžete něco stručně říct o autorkách Hölzelových monografií, které jste zmínil?

Byly to Carry van Biema (1881–1942) a Maria Lemmé (1880–1942). Zatímco jejich texty

ŠTĚPÁNKA BIELESZOVÁ

**„Olomoucká
fotografie je dnes
už fenomén“**

Štěpánka Bielešová (*1971)

Vedoucí oddělení Muzea moderního umění – Středoevropské forum Olomouc. Do muzea nastoupila hned po studii v roce 1995. Od roku 2007 je kurátorkou sbírky fotografie. Dlouhá léta zde také vede tým kurátorů moderního umění. S fotografem Jindřichem Štreitem realizuje od roku 2009 cyklus výstav začínajících fotografů v Galerii Café Amadeus. Je šťastně vdaná máma dvou dětí, má ráda severské detektivky, chová tři kočky a v poslední době je také milovnicí přespolního běhu.

FILMY

„Dnes se mi pochopitelně líbí něco jiného než před pětadvaceti lety, kdy jsme ve filmovém klubu hltali Tarkovského nebo Bergmana a četli existenciální filozofy,“ usmívá se Štěpánka Bielešzová a přiznává, že v poslední době ji nejvíc baví seriály. „Zaujaly mě seriály z politického zákulisí blížící se naší každodenní realitě, jako byl americký Dům z karet nebo dánská Vláda. K tomu bych přidala konspirační film Nepřítel státu s Genem Hackmanem nebo Vrtěti psem s Dustinem Hoffmanem, které jsem viděla nesčetněkrát. Také mně zatím neomrzela Big Lebowski s Jeffem Bridgesem nebo Vybíjená s Benem Stillerem,“ vyjmenovává své oblíbené filmy.

KNIHY A HUDBA

Štěpánka Bielešzová se v literatuře i v hudbě v poslední době obrací k severským zemím. „Často si vybírám a čtu severskou krimi. Doporučit mohu například *The Stockholm Noir* od Jense Lapiduse, který vloni vydala kniha *Zlín pod názvem Snadný prachy*. A k tomu poslouchám třeba soundtracky z obou televizních serií *True Detective* nebo islandskou kapelu *Sigur Ros*,“ prozradila kurátorka sbírky fotografií.

KONÍČKY

Volný čas věnuje turistice, četní, vaření, kočkám a samozřejmě rodině. „Když je čas, tak jezdíme nebo chodíme s rodinou po Čechách. V poslední době jsem začala i přespoleně běhat,“ prozradila na sebe Štěpánka Bielešzová.

S Jindřichem Štreitem, Olomouc 2012.

koupit. Díky bohu, je to státní sbírka a s tou se nedá, kšeftovat. Podobný úspěch sklidilo DOFO v Polsku v loňském roce. Ale za úspěch považuji také malou výstavu asi patnácti fotografií Josefa Mikulky, kterou jsem pořádala společně s kolegou Emilem Pališkem v kavárně Amadeus. Fotografie staré Olomouce vzbudily nebývalý zájem a vyžádaly si nejen doplňující přednášku o autorovi, ale i prodloužení výstavy,“ zdůrazňuje.

Osm tisíc položek a každou zná

Jako kurátorka sbírky fotografií spravuje fond, který se neustále rozrůstá a už se blíží k číslu osm tisíc. „Věřte nebo ne, viděla jsem je všechny. Nejen při inventurách, které pravidelně s kolegyní Martou Perůtkovou a dříve se Zdenkou Lindovskou provádíme, ale hlavně když přicházejí do sbírky. Kdy je popisuju, měřím, datuji, určuji autorství. Pak znovu, když se chystají pro výstavy, fotí pro publikace, rámuji pro zápůjčky. A také je často a ráda ukazují studentům a badatelům. Ráda bych sbírce dávala více času, cítím v ní velký potenciál, je mimochodem třetí největší veřejnou sbírkou v republice, ale v muzeu mám na starosti spoustu dalších povinností a administrativy,“ posteskla si Štěpánka Bielešzová.

Zároveň neopomněla připomenout práci svých předchůdců v pozici kurátorů fotografie. „Především profesor Zatloukal, Láďa Daněk a má bývalá kolegyně Helena Musilova fond výrazně posílili a hodně odborné práce již vykonali. Mám na co navázat, je tam skvělý základ.“

„Mám ráda kontakt s živým materiálem, s exponáty i jejich tvůrci. Nevadí mi například ani inventury, beru to jako možnost oživit si přehled o sbírce. Zrovna tak ráda dávám exponáty do nových souvislostí, dohledávám informace. Mám radost, když se mi podaří pro sbírku získat nějakou důležitou fotografii, která doplní historický nebo umělecký kontext, když z neznámého autora udělám známého, když z hromady neroztříděného materiálu připravím výstavu nebo knihu.“

Sto let olomoucké fotografie

Momentálně má před sebou další velkou výzvu: vytvořit přehlednou publikaci o uplynulých sto letech olomoucké fotografie. „Zrovna na ni sbírám

síly. Budu na ní spolupracovat s kolegy z památkového ústavu a z Galerie města Olomouce. Je to velké sousto. Naštěstí se v uplynulých letech podařilo nashromáždit docela dost obrazového i archivního materiálu, který teď využijeme,“ těší se na další práci.

Hledání mladých talentů

Štěpánka Bielešzová stojí také za výstavami mladých fotografů v Café Amadeus. Letos v létě tak budou k vidění třeba díla Hany Connor nebo Filipa Jandourka. „V této souvislosti nemohu nevzpomenout na úsměvný začátek tohoto projektu. Nedlouho po otevření Arcidiecézního muzea jsem si sedla na kafe s naší ekonomkou, inženýrkou Týralovou, do tehdy nově zrenovované kavárny Amadeus. Ač historické, tak přece jen to byly velmi nevlidné až sterilní prostory, kde si šlo jen stěží vychutnat kávačku. A paní inženýrka byla prostorem tak zdesgustovaná, že vyslovila nahlas touhu po alespoň nějaké dekoraci této ‚ratejny‘. A to mne přivedlo k myšlence začít zde pořádat výstavy současné fotografie. Pomocnou ruku opět podali Jindra Štreit a Vláda Birgus. Dnes máme za sebou kolem čtyřiceti výstav, které přinášejí přehled ze současné domácí, ale i polské a slovenské fotografie. Navíc jsou to často i debuty, které mohou autorům pomoci v další kariéře. A to mě baví.“ □

S Vladimírem Havlíkem, Olomouc 2006.

JANA ŽELIBSKÁ vystavuje na benátském Bienále, MAGDALENA JETELOVÁ v pražském Veletržním paláci

CENTRAL
EUROPEAN
ART
DATABASE

CEAD

Central European Art Database (CEAD) je projektem Muzea umění Olomouc. Formou on-line databáze výtvarného umění a kultury poválečné střední Evropy se věnuje klíčovým autorům ze zemí Visegrádské čtyřky a zasazuje je do kontextu vývoje středoevropské vizuální kultury.

La Biennale di Venezia

Benátky každoročně od května do listopadu zaplní umělecké instalace a objekty v pavilonech participujících zemí z celého světa i různě po městě, kde se prezentují vybraní umělci svými nejnovějšími díly. Mezinárodní bienále výtvarného umění obrok střídá architektura a patří tak k nejdůležitějším výstavním počínům na mezinárodní umělecké scéně.

Jana Želibská / *Swan Song Now*
/ *Labutí píseň nyní*
Komisařka: Monika Palčová
Kurátorka: Lucia Gregorová Stach
Pavilon České republiky
a Slovenské republiky, Giardini
57. bienále výtvarného umění
v Benátkách / 13. 5. – 26. 11. 2017
foto: Peter Gáll

Olomoucká rodačka Jana Želibská zastupuje v letošním roce Česko a Slovensko na benátském bienále. Životní dílo této progresivní umělkyně mapuje internetová databáze Central European Art Database (CEAD), která její instalaci v Benátkách podobně jako výstavu sochařky Magdaleny Jetelové v pražském Veletržním paláci doporučuje jako tip na netradiční letní výlet.

Janu Želibskou do Benátek nominovala odborná porota. Její multimediální instalaci s názvem *Swan Song Now / Labutia pieseň teraz* dominuje projekce moře nafilmovaného přímo v Benátkách. „Řada svítících labutí na ostrovech symbolizuje touhu po trvalosti uprostřed světa poháněným neustálými změnami,“ uvedla na svých stránkách Slovenská národní galerie.

Stanovisko poroty k vítězné nominaci:

Jana Želibská je významná představitelka generace akčních a konceptuálních umělců a alternativní výtvarné scény na Slovensku. Její kontinuálně budovaný autorský program neztratil na síle výrazu a aktuálnosti a svým charakterem originálního glosování, poznámek k současnosti představuje záruku relevantní reprezentace na 57. mezinárodním bienále.

Dotek doby

Za druhým typem nemusíte cestovat tak daleko. V pražském Veletržním paláci Národní galerie se můžete podívat na výstavu Magdaleny Jetelové, jejíž dílo CEAD také podrobně mapuje.

„Instalace s názvem *Dotek doby* je důmyslně zasazena do prostor Malé Dvorany Veletržního paláce,“ uvedla kurátorka Muzea umění Olomouc a členka CEAD týmu Olga Staníková.

Instalace svou velkorysostí dostává tvar obří krajiny, která zrcadlí architekturu okolního paláce, zároveň ji však rozehčívá v důmyslné sestavě odrazových ploch. „Kaskádovitě plošiny přímo vybízejí k zamyšlení nad obrazem současného světa, krizí a obavami v souvislosti s jeho stále znatelnější proměnlivostí, která se specificky vepisuje do vibrujícího odrazu okolního prostředí. V prostoru mezaninu je možné se seznámit s výběrem dalších autorčiných prací z různých etap její tvorby,“ láká na pražskou výstavu Olga Staníková. □

Přehledný profil Jany Želibské a Magdaleny Jetelové naleznete na www.cead.space

Magdalena Jetelová, *Dotek doby*
kurátorka: Milena Kalinovská Národní galerie
v Praze: Veletržní palác, Praha / 17. 3. – 3. 9. 2017
foto: archiv NG

open call 9:16

pohyblivý/statický obraz • animace • video • nová média
moving/static image • animation • video • new media

při příležitosti výstavy Jozefa Jankoviče Plynutí času
Open Call for Artists: Flow of Time
at the occasion of the Jozef Jankovič Exhibition

deadline: 31. 10. 2017

muo
muzeum
umění
olomouc

CENTRAL
EUROPEAN
ART
DATABASE

Muzeum umění Olomouc / Olomouc Museum of Art
Central European Art Database
www.muoz.cz | www.cead.space

Nová aplikace Arcidiecézního muzea vás zavede do snu biskupa Karla

Interaktivní novinku připravili pro rodiny s dětmi v Arcidiecézním muzeu v Olomouci. Jedná se o hravou aplikaci v tabletech, která návštěvníky provede muzeem a zároveň se v ní skrývá řada zajímavých úkolů pro děti. Virtuálním průvodcem pak bude sám biskup Karel z Lichtensteinu-Castelcornu, který žil v 17. století a byl velkým mecenášem umění.

Tablety si návštěvníci mohou zdarma vypůjčit v knihkupectví Arcidiecézního muzea Olomouc; k dispozici je jich třicet. Potom se vydají do kočárovny, kde si aplikaci zapnou. Na obrazovce se objeví animovaný biskup Karel a vezme je na prohlídku muzea. V následujících pětasedmdesáti minutách se mohou těšit na animované scénky a interaktivní úkoly. To vše pak tvoří příběh zvláštního snu biskupa Karla. „Vytvořili jsme koncept snu, protože v něm můžeme cestovat časem, mohou se v něm objevovat nejen biskupovi předchůdci, ale i jeho následovníci,“ objasnila Anna Šubrtová z edukačního oddělení Muzea umění.

Biskup Karel „mluví“ s návštěvníky pomocí komiksových bublin. „Rozhodli jsme se pro variantu bez sluchátek už proto, že při jejich využití by členové rodiny byli izolováni. My chceme, aby šli společně, o exponátech si povídali a pak společně plnili hravé úkoly,“ uvedla Šubrtová.

Aplikace sleduje klasickou prohlídkovou trasu s desítkou zastavení. V tabletu jsou při přechodech mezi jednotlivými zastaveními mapy s vyznačením místa, kam má účastník pokračovat. Návštěvníci se tak dostanou do sklepení, biskupského Zdikova paláce nebo třeba do Martova sálu.

Biskup Karel je také v Kroměříži

Nová aplikace je připravena také pro návštěvníky Arcidiecézního muzea Kroměříž. Tam je biskup Karel stylizován do podoby boha Apollóna a provádí návštěvníky po druhém patře zámku.

I tady je pro návštěvníky připraveno třicet tabletů, ale na prohlídku mohou zatím jen s lektory v předem určených časech. O prázdninách budou prohlídky pravidelně ve středu 9,30 a 14.00 hodin. □

AUTORSKÝ TÝM

Zadavatel → Muzeum umění Olomouc
 Dodavatel → Studio 6.15, s. r. o., Zlín
 Výtvarné zpracování → Eliška Chytková
 Animace → Studio BareBear
 Programování → Simplex Web Solutions, s. r. o.
 Scénář → Anna Šubrtová, Petr Hudec, Marek Šobáň
 Spolupráce → Ondřej Zatloukal, Miroslav Kindl, Petra Šobánková a další

JE TAM NEBO NENÍ?

Zatlouct si hřebík do dřeva a dát tak jasně najevo, zda věříte nebo nevěříte, že je tělo Ježíše Krista přítomno v hostii. To je ve zkratce nová aktivní zóna Muzea umění Olomouc, která nyní provází výstavu *V oplatce jsi všecek tajně*.

„Aktivní zóna je místo přímo v expozici, kde mohou návštěvníci vlastní tvorbou reagovat na téma výstavy a tím jej lépe poznat, a to ze všech úhlů pohledu,“ řekl vedoucí edukačního oddělení Marek Šobáň.

Výstavu *V oplatce jsi všecek tajně* provází zóna, kterou tvoří dřevěný objekt položený na dvou podpěrách – svou podobou odkazuje k oltáři, ale také ke Kristovým pašijím, kde se dřevo, provaz a hřeby mění v mučící nástroje. Hřebíky vyjadřují názor na přítomnost Ježíše Krista v hostii. „Jde o postoj návštěvníků k myšlence, jestli je pro ně eucharistie prostředkem k přítomnosti těla Ježíše Krista na zemi, či jí naopak sledují jen z odstupů jako součást ceremonie, která je jim cizí,“ doplnila Hana Lamatová, spoluautorka zóny.

Tato aktivně-kontextuální zóna je v pořadí už čtvrtá, kterou lektoři pro návštěvníky muzea vytvořili. „Kontextuální zónu připravili kolegové také k výstavě *Fascinace skutečností / Hyperrealismus v české malbě*,“ připomněl Šobáň, podle něhož mnozí návštěvníci přijali koncept aktivních zón za svůj.

Pozor! Hledáme ředitele...

Muzeum umění bude o prázdninách plné dětí a z nich se bude na přelomu července a srpna vybírat nový ředitel nebo ředitelka muzea. To je alespoň hlavní téma příměstského tábora, který si pro děti připravili lektoři edukačního oddělení.

„Tentokrát jsme se rozhodli, že na letním příměstském táboře najdeme nějakou schopnou dívku nebo chlapce na místo ředitele Dětského muzea umění v Olomouci. Co takový zájemce o tuto funkci musí umět? Musí přece důkladně znát fungování muzea,“ říká vedoucí edukačního oddělení Marek Šobáň.

Co na děti čeká?

Třeba příprava výstavy. Týdenní výtvarně dramatická dílna děti připraví na konkurz po všech stránkách. „Děti navštíví restaurátorskou dílnu, fotografický ateliér a také depozitář,“ rozkrývá program příměstského tábora Marek Šobáň.

Lektoři Muzea umění Olomouc zavedou děti také na aktuální výstavy, kde jim představí zajímavá výtvarná díla. „Děti si vyzkouší tradiční i netradiční výtvarné techniky v lektorském ateliéru nebo se naučí komunikovat s novináři,“ slibuje Marek Šobáň.

Příměstský tábor pro děti od sedmi let se koná od 31. července do 4. srpna. Maximální počet účastníků je dvacet. „Většinou v muzeu začínáme od desíti hodin. Po obědě se k nám děti vrací na odpolední program, který trvá zhruba do půl čtvrté,“ dodává Šobáň.

Slavnostní uvedení do funkce

A jak je to vlastně s místem ředitele Dětského muzea umění Olomouc? To bude obsazeno na konci příměstského tábora. „Samotný konkurz a uvedení do funkce bude součástí programu závěrečné vernisáže pro rodiče a přátele,“ prozradil Šobáň.

Děti si tak po týdenním táboře odnesou skvělé zážitky, všechny výtvarné práce, které vytvoří a zase o něco lepší vztah k umění. „A samozřejmě připravíme i patřičný doklad o způsobilosti vykonávat ředitelskou funkci v muzeu umění,“ zdůrazňuje vedoucí edukačního oddělení.

KONTAKT NA PŘIHLÁŠENÍ
Akademik sport centrum UP
 U Sportovní haly 554/2a
 779 00 Olomouc
 tel. 585 636 449 / 51 / 52
 mob. 775 91 20 40
www.akademikolomouc.cz
letodeti@upol.cz

Měsíc fyzického a alternativního divadla v Divadle hudby!

V září Divadlo hudby připraví program zaměřený na uvedení autorských projektů fyzického a alternativního divadla s mezinárodním přesahem, v rámci kterého nás čeká severská spolupráce, rumunskou kulturou inspirované divadlo dětem a exkluzivní premiéra choreografa francouzského původu přímo pro naše divadlo.

Hned na začátku září se v olomouckém Divadle hudby představí norská choreografka a tanečnice Mia Habib. Divadlo hudby ve spolupráci s Divadlem na cucky uvede její inscenaci *HEAD(S)*, a to ve středu 6. září jako večerní představení a ve čtvrtek 7. září jako dopolední představení pro školy.

Mia Habib se představí v Olomouci v rámci programu *Re: Nordspira*ce navazujícího na projekt Divadla na cucky *Nordspira*ce. Představení *HEAD(S)* je sólo pro jedno tělo, které se ovšem nechá napadat ostatními, dovoluje divákům se „nebezpečně“ přiblížit a vydává se tak na pospas neznámému davu. Habib

Fyzické divadlo

Fyzické divadlo v sobě zahrnuje prvky performance, divadla a tance. Má mnoho podob a může být vnímáno i jako součást širšího rámce pohybového a tanečního divadla. Hranice se stále znovu definují. Ve středu zájmu je samotný performer a jeho tělo coby hlavní vyjadřovací nástroj. Objevuje schopnost artikulace a komunikace tělem, aniž by se při vytváření herecké akce musel držet předlohy. V kontextu zvoleného tématu hledá herec – performer širší otázky skrze fyzický projev a vlastní zkušenosti. Tvůrci přistupují k pohybu především jako autoři, nikoliv jako interpreti, a v tomto se fyzické divadlo zásadně liší od druhů jako je např. balet. Fyzické divadlo pracuje s různorodým materiálem, inspirováno prostorem a možností hledá i při práci s novými médii.

chce převrátit zdánlivě neměnná pravidla pohostinnosti divadla jako veřejného prostoru. Jeviště, tedy její „domov“, se stane prostorem všech.

Interaktivní inscenace o dvou částech

Dvě odlišné části inscenace odhalují „neviditelné“ hranice a pravidla nejen prostoru samotného, ale také to, jak rychle může tato změna probíhat.

V první části performerka poukazuje na různé prostorové ideologie skrze obrazy a gesta, která známe z médií, populární kultury, davových pohybů, ale i z lidského odporu nebo smutku. Performerka je tak rozhodující silou v prostoru s přítomným obecnem, které je v tu chvíli pozorující masou.

„Určujícím principem druhé části je participace publika, které je přizváno, aby prostor, infiltrovalo,“ upřesnil produkční Divadla hudby Petr Dvořák.

HEAD(S)

Účinkuje: **Mia Habib** | Light design: **Ingeborg Olerud**
Zvuk: **Jassem Hindi, Lucio Capece, Sergio Merce**
Video a masky: **Yoav Tal** | Kostýmy: **Hamoutal Ziulkowski**

CONTINUO UKÁŽE RUMUNSKOU POHÁDKOVOU ŘÍŠÍ

V září se Muzeum umění znovu zapojí do Dnů evropského dědictví a pro tuto příležitost připravilo Divadlo hudby pro návštěvníky na neděli 10. září hudebně loutkovou pohádku *Murgila a Zorila* Divadla Continuo. Ta je inspirovaná výpravou za rumunskými příběhy.

„Troje ústa, šestery oči, třicet prstů a jeden plnouvous vám budou vyprávět příběh, který byl počat za soumraku a zrozen za úsvitu v krajině temných lesů a příkrých hor, kde lidé a zvířata žijí pospolu a mluví stejnou řečí. Kde láska a nenávisť, život a smrt či naděje s bolestí ruku v ruce putují vesnicemi i dalekou pustinou,“ popisuje netradiční pohádku samotné Divadlo Continuo.

Příběh *Murgila a Zorila* je vyprávěním o kouzelném světě rumunských pohádkových bytostí a hrdinů. Děti se mohou těšit na pohádkový příběh plný zvratů.

„Pro tento soubor je typické propojování prvků fyzického divadla, loutek, živé hudby či akrobacie s výraznou výtvarnou stránkou a z těchto důvodů jsme rádi, že můžeme takto orientované divadlo u nás prezentovat i v rámci programu určeného dětem,“ uvedl k zářijové dramaturgii produkční Petr Dvořák.

Inspirace z cest po Rumunsku

Představení doprovází hudební nástroje inspirované nástroji rumunských lidových muzikantů.

Inscenace vznikla v rámci dlouhodobého výzkumného a tvůrčího projektu, v němž se členové Divadla Continuo zaměřují na výzkum fenoménu vyprávění a vůbec základní lidské potřebě vyprávět si příběhy.

V roce 2016 se v rámci tohoto projektu vydali členové Divadla Continuo do oblasti Maramures v Rumunsku. Během své cesty se mimo jiné zaměřili na specifickou zvukovou a hudební složku určité části krajiny a lidí žijících v ní, na tělesné a vizuální aspekty spojené s tradicemi a rituály jednotlivých oblastí a také na lidovou slovesnost, zejména na pohádku, na její původ, rysy a znaky.

Murgila a Zorila

Scénář na motivy rumunské pohádky: **Continuo**
Režie: **Kateřina Šobánková** | Umělecká supervize: **Pavel Štourač** | Loutky, kostýmy: **Helena Štouračová, Sara Bocchini** | Scénografie: **Helena Štouračová, Martin Janda, Pavel Štourač** | Hudba: **Samuel McGehee, Elia Moretti** | Hrají: **Kateřina Šobánková, Martin Janda, Samuel McGehee, Elia Moretti** | Lightdesign: **Jan Hugo Hejzlar** | Produkce: **ART Prometheus**
Délka představení: 40 minut, určeno divákům od 5 let a jejich rodičům

La Part des Choses

Koncept, režie: **Pierre Nadaud** | Hrají a spolupřeví: **Tomáš Janyška, Silvie Kudelová, Michal Nagy, Jasmína Piktová, Jekatěřina Plechková** | Hudba: **Marie Svobodová** | Light design: **Pavla Beranová**

Inscenace vzniká v roce 2017 za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, statutárního města Brna a SE.S.TA (Centrum choreografického rozvoje).

Pierre Nadaud (na fotografii nahoře)

tanečník, choreograf-režisér a pedagog, vystudoval filozofii v Lyonu a Paříži a absolvoval Katedru non-verbálního a komediálního divadla pražské HAMU. Pracoval s Karine Ponties či s Paco Decinou. Založil Skupinu Mamacallas, která pod jeho vedením sdružuje silně umělecky zaměřené tvůrce různých národností. Vlastní inscenace nebo představení, ve kterých je interpret, uvedl např. v Německu, ve Francii, Itálii, Maďarsku, Polsku, Finsku, na Islandu, ve Slovinsku, Belgii či Dánsku. V letech 2007 až 2009 pracoval společně s Centrem Paraple pro vozíčkáře ochrnuté po poranění míchy. Vede Ateliér fyzického divadla brněnské JAMU.

EXKLUZIVNÍ PREMIÉRA PIERRA NADAUDA V DIVADLE HUDBY

Završením zářijového programu orientovaného na fyzické a alternativní divadlo bude rezidence choreografa francouzského původu Pierra Nadauda, který společně se souborem ZDRUHESTRANY připraví premiéru exkluzivně pro Divadlo hudby. Ta se odehraje ve středu 27. září, druhou premiéru pak uvedeme v pátek 29. září.

Inscenace *La Part des Choses* (Části věci) odkazuje na tu stránku naší osobnosti, která vede k věcem, skrze něž jsme spojeni se světem. Může jít i o hmotné objekty. Existuje přitom něco v nás, co do světa nepatří? Zdá se to jako hloupá

otázka, protože je zřejmé, že kus z nás někdy touží světu nepatřit nebo alespoň do něj nepatřit obvyklým způsobem.

Inscenace sleduje strategie vedoucí k osvobození a úniku od světa. Sleduje cesty, jimiž světu nechceme patřit, a ponechat mu, co mu náleží. Průvodní postavou inscenace je kněz putující ve svých vlastních otázkách. Při nich je třeba zvážit podíl zodpovědnosti, která nám patří.

Inscenace se týká pocitu viny a hledání subjektu, který by naplnil naše touhy, přání a sny o svatosti.

„Pohyblivé obrazy, které se zabývají tím, co patří světu, a co patří duši, jsou propojeny tragikomickým charakterem kněze, který uvažuje

o svých jistotách a pochybnostech, jež ho nutí přijímat své povolání. Jsou osoby, s nimiž se setkává, skutečné, nebo žijí pouze v jeho představách? Čí je vědomí a čeho se týká?“ nastíní formu inscenace a některé její otázky produkční Divadla hudby Petr Dvořák.

Pro scénu je vyžadováno neodpuštělné, ale elegantní ničení, rozpad a zmatek. Za toto zničení nenesou aktéři samotní žádnou zodpovědnost, ale je výsledkem nepřetržitě pracujícího zařízení, jež katastrofu neodvratně přitahuje. Inscenace fyzického divadla se věnuje vlastnímu uvědomění, dobrému i špatnému svědomí a poznání sebe sama. □

DNY ARCHITEKTURY 2017 ve spolupráci s Muzeem umění Olomouc

Poslední zářijové dny budou v Olomouci už tradičně patřit celostátnímu festivalu Dny architektury, které inicioval a zastřešuje pražský spolek Kruh. Muzeum umění se k tomuto festivalu letos přidá hned několika akcemi, a to ve spolupráci se spolkem Za krásnou Olomouc.

Je již tradicí, že na půdě Divadla hudby zasedá odborná komise posuzující soutěžící projekty v Ceně Rudolfa Eitelbergera, tedy přehlídky toho nejlepšího, co se realizovalo v Olomouckém kraji na poli architektury, urbanismu a památkové péče za poslední dva roky. V tomtéž prostoru pak i letos proběhne slavnostní předání ceny, během něž si autoři či investoři staveb nominovaní do finále odnesou diplomy od výtvarníka Zbyňka Baladrána a absolutní vítěz pak skleněnou plastiku sochaře Jaroslava Koléška. Postavě Rudolfa Eitelbergera, jehož dvousté jubileum si letos připomínáme, bude věnován také doprovodný program Dnů architektury.

Letošní téma českých dnů architektury se nese ve znamení vody a tak se i v olomouckém programu můžete těšit na vycházku, která vás upozorní na změny čekající v dohledné době břehy olomouckých toků.

Program Dnů architektury Olomouc 2017

SOBOTA 30. ZÁŘÍ

10.00, TR. SVORNOSTI → „**KUDY CHODÍM, VIDÍM...**“ → Procházka s historičkou a malíčkou Barborou Přehnilovou po vybraných objektech Olomouce nastíní pohledy vnímání architektury z pohledu stavebního historika a malíře.

12.00, TR. MÍRU 117 → **KYNANTROPOLOGICKÉ CENTRUM BALUO FTK UP OLMOUC (HD)** → Pěší prohlídka s Miroslavem Pospíšilem, autorem areálu BALUO, v němž sídlí vědeckotechnický park se zaměřením na odborné vzdělávání v oblasti pohybové aktivity a podpory zdravého životního stylu.

15.00, VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ → **RUDOLF NOSIL PLNOUOUS** → Procházka s historikou umění Dolákovou, Mertovou, Šrekem a Waisserem po stopách významné olomoucké osobnosti Rudolfa Eitelbergera.

NEDĚLE 1. ŘÍJNA

10.00, VYHLÍDKOVÁ TERASA PŘED OC ŠANTOVKA → **NOVINKY OLMOUCKÝCH TOKŮ** → Procházka s krajinným ekologem Michalem Krejčím po novinkách olomouckých toků.

17.00, DIVADLO HUDBY → **CENA RUDOLFA EITELBERGERA PO PÁTÉ!** → Vernisáž a předání cen za kvalitní počin v oblasti architektury, urbanismu a památkové péče v Olomouckém kraji.

PONDĚLÍ 2. ŘÍJNA:

10.00 – 13.00, AMO, KONVIKT → **KOLOKVIUM O RUDOLFU EITELBERGEROVI VON EDELBERG** → Mezinárodní konference připomene dvousté výročí narození olomouckého rodáka Rudolfa Eitelbergera.

13.00, TR. 1. MÁJE → **RUDOLF SLAVÍ 200 LET!** → Slavnostní (znovu) odhalení desky na rodném domě Rudolfa Eitelbergera.

více na → denarchitektury.cz

TALK SHOW DAVIDA HRBKA V DIVADLE HUDBY

20. září v 19 hodin

S hercem **Hynkem Čermákem**

Zářijovým hostem pravidelné talk show DH v DH bude divadelní a filmový herec Hynek Čermák, který je již několik let členem Dejvíčského divadla. Širší veřejnosti je znám z mnoha filmů, mj. *Nevinnost*, *Gangster Ka*, *Díra u Hanušovic* nebo televizních seriálů *Okresní přebor*, *Kriminálka Anděl*, *Cirkus Bukowsky*, *Rapl* a mnoha dalších. O herecké práci, ale zdaleka nejen o ní si s hostem bude povídat David Hrbek a jako stálý hudební host vystoupí skupina Loco Poco.

DH
v
DH

Společnost FRAM Consult, a. s., zajišťuje nejen technický dozor investora pozemních staveb, ale i staveb pozemních komunikací. Působí také v oblastech projektového a finančního řízení, přípravy, posuzování, realizace stavebních projektů včetně investičního a časového controllingu, tvorby a zavádění informačního systému.

Národní muzeum v Praze

Výstavba byla prováděna roce 1885–1888, vybavení mobiliářem a umělecká výzdoba dokončeny roce 1901. Podstřešní depozi-táře v obou dvorních částech byly doplněny v 50. letech. Budova byla poškozena koncem 2. světové války a v roce 1968. Objekt byl zásadně ovlivněn výstavbou tras metra A a C a také vybudováním severojižní magistrály. Nyní probíhá náročná celková rekonstrukce, na níž se podílí naše společnost ve „Sdružení Muzeum“ jako projektový manažer a technický dozor investora.

Ústavní soud v Brně

Budova Ústavního soudu, významná kulturní památka pův. zemský dům budovaný v letech 1875–1878 pro moravskou sněmovnu je dominantou Joštovy třídy. Ve středu rozsáhlé monumentální budovy je bohatě zdobený sněmovní sál, dnes užívaný k jednání Ústavního soudu. Od roku 2014 probíhá revitalizace budovy, k úspěšné realizaci stavebních prací přispívá i technický dozor investora zajišťovaný společností FRAM Consult, a. s.

Muzeum umění Olomouc

Budova Muzea moderního umění je kulturní památka, v níž jsou dochovány konstrukce bývalého soudu a vězení z let 1843–1845, výrazně přestavěna v letech 1915–1920. K úspěšné generální opravě plastické fasády a střechy výstavní budovy realizované v letech 2015–2017 spolu s obnovou historické podoby fasády střední části přestavěné v roce 1926 na kino přispěl i technický dozor investora zajišťovaný společností FRAM Consult, a. s.

Divadlo | Hudba | Tanec | Kostýmy | Hry | Ohňostrojí

HORTUS

MAGICUS

2017

Čtvrtý ročník
festivalu barokní kultury
v kroměřížském Libosadu

2.–3. září 2017

Květná zahrada v Kroměříži

Možnost zakoupení jednodenní, dvoudenní i rodinné vstupenky.

Těšit se můžete na stylové občerstvení, atrakce i hry pro děti zdarma, půjčovnu kostýmů a především na kouzelnou barokní atmosféru.

www.hortusmagicus.cz

HLAVNÍ POŘADATELÉ

PARTNEŘI

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

